

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

28. ÚNORA 2010

Z obsahu:

Svatý Antonín

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. února 2010
- strana 2 -

Svatý František obrací heretiky (6)

- strana 4 -

Svatý František Antonín Fasani OFM (1681-1742)

Galerie svatých kněží
- strana 6 -

Blahoslavená

Alexandrina da Costa:
Nabízím se jako oběť
Příspěvek k Roku kněží
- strana 7 -

Od politické kariéry k mateřství

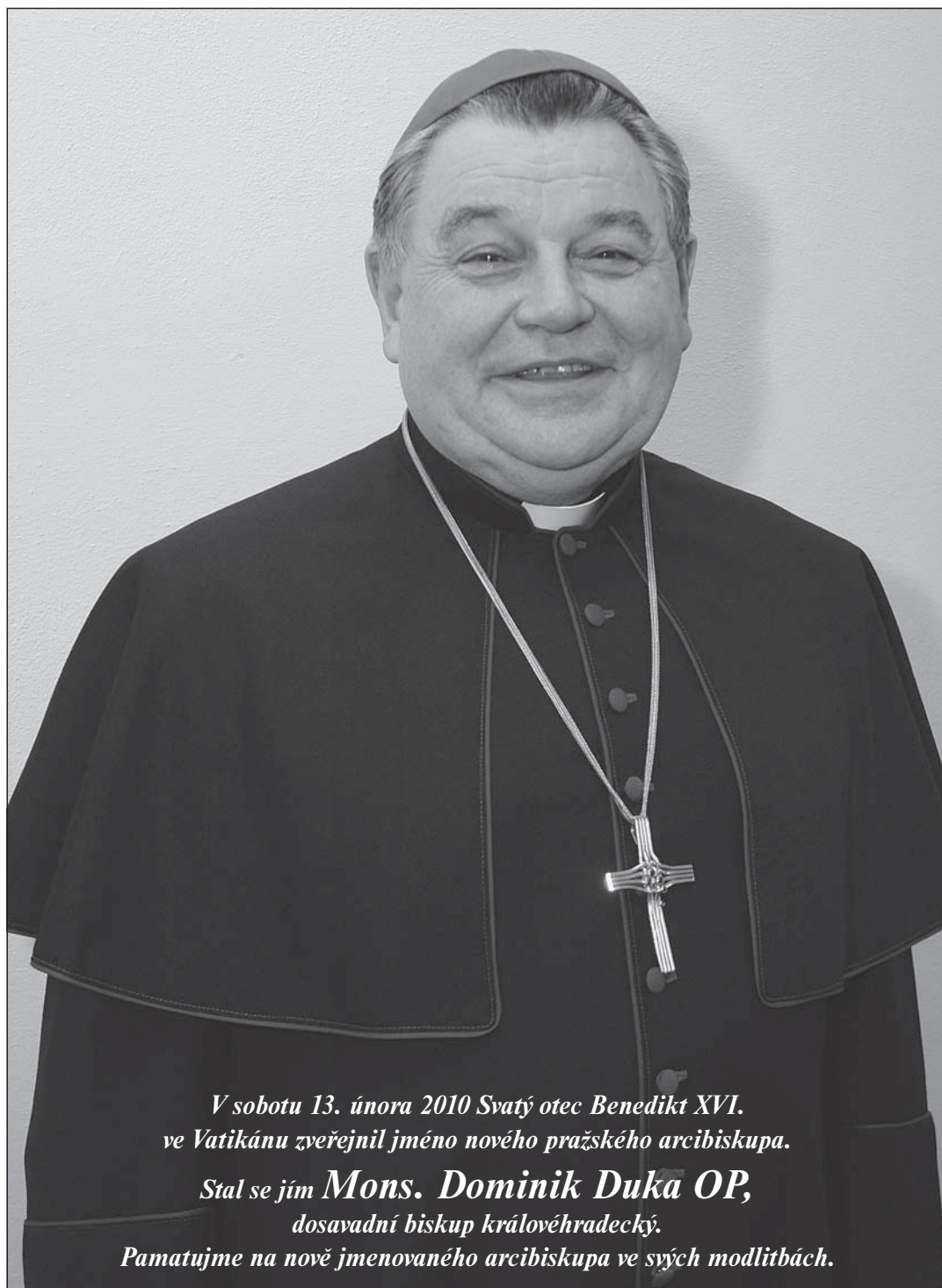
Dr. Gabriela L. de Csáky-
Pallavicini, mexická diplo-
matka, začíná ve Vídni
nový život
- strana 8 -

Bible pod podlahou

- strana 10 -

Pravý Ježíš

fascínuje muslimy
P. Josef Herget CM
- strana 11 -

*V sobotu 13. února 2010 Svatý otec Benedikt XVI.
ve Vatikánu zveřejnil jméno nového pražského arcibiskupa.*

*Stal se jím **Mons. Dominik Duka OP,**
dosavadní biskup královéhradecký.*

Pamatujme na nově jmenovaného arcibiskupa ve svých modlitbách.

Poté, co jsem před dvěma týdny představil postavu svatého Františka z Assisi, dnes dopoledne bych chtěl mluvit o jiném světcí, který patří k první generaci menších bratří: Antonínu z Padovy, nebo také, jak bývá nazýván, z Lisabonu, a to podle rodného města. Je to jeden z nejpopulárnějších světců katolické církve, uctíváný nejen v Padově, kde byla postavena nádherná bazilika, která přechovává jeho ostatky, ale na celém světě. Věřící velmi milují obrazy a sochy, které ho představují s lilii, symbolem čistoty, nebo s Ježíškem v náručí na památku zázračného zjevení, o kterém se zmiňují některé literární prameny.

Svatý Antonín

Antonín přispěl významným způsobem k rozvoji františkánské spirituality svým výrazným intelektuálním nadáním, vyrovnaností, apoštolskou horlivostí a hlavně mystickým zápallem.

Narodil se v Lisabonu ve vznešené rodině kolem roku 1195 a při křtu dostal jméno Fernando. Vstoupil ke kanovníkům, kteří se řídili mnišskou řeholí svatého Augustina, nejdříve v klášteře svatého Vincence v Lisabonu a pak v klášteře svatého Kříže v Coimbre, věhlasném kulturním centru Portugalska. Věnoval se se zájmem a pilí studiu Bible a církevních Otců a získal

tak teologické znalosti, které dal do služeb učitelské a kazatelské činnosti. V Coimbre se stala příhoda, která rozhodujícím způsobem poznamenala jeho život: byly zde v roce 1220 vystaveny ostatky prvních františkánských misionářů, kteří se odebrali do Maroka a zde podstoupili mučednictví. Jejich osud probudil v mladém Fernandovi touhu následovat je a pokračovat na cestě křesťanské dokonalosti: rozhodl se opustit augustiniánské kanovníky a stát se menším bratrem. Jeho žádost byla přijata, dostal jméno Antonín, také on odjel do Maroka, ale Boží pro-

zřetelnost rozhodla jinak. Vzhledem k nemoci byl nucen vrátit se do Itálie, kde se roku 1221 zúčastnil slavné „hromadné kapituly“ v Assisi, kde potkal také svatého Františka. Žil pak nějakou dobu zcela skryt v klášteře nedaleko Forli na severu Itálie, kde ho Pán povolal k jiné misii.

Velký kazatel

Byl za zcela náhodných okolností pověřen kázat u příležitosti kněžského svěcení a osvědčil, že je nadán takovými vědomostmi a výřečností, že ho představení určili pro kazatelskou činnost. Zahájil pak v Itálii a ve Francii apoštolskou činnost tak intenzivní a účinnou, že přiměl nemálo osob, které vystoupily z církve, aby se vrátily, odkud vyšly. Patřil také k prvním učitelům teologie mezi menšími bratry, pokud nebyl vůbec prvním. Své vyučování zahájil v Bologni s pozhledným Františkem, který, když poznal Antonínovy ctnosti, mu napsal krátký dopis, který začal těmito slovy: „Líbí se mi, že učíš bratry teologii.“ Antonín položil základy františkánské teologie, kterou rozvíjely další významné postavy myslitelů a která dosáhla svého vrcholu ve svatém Bonaventurovi a blahoslavenému Duns Scotovi.

Když se stal provinciálem menších bratří v severní Itálii, pokračoval v kazatelské činnosti, kterou střídal s výkonem správních povinností. Když skončil s úřadem provinciála, odebral se do blízkosti Padovy, kde už dříve několikrát pobýval. Ani ne po roce zemřel u bran města 13. června 1231. Padova, která ho s láskou a úctou přijala za života, zahrnovala ho vždy počtami a úctou. Sám papež Řehoř IX., když ho uslyšel kázat, nazval ho „Archa Zákona“, prohlásil ho za svatého r. 1232, také v důsledku zázraků, které se staly na jeho přímělu.

Antonínovy spisy

V posledním období života napsal dva cykly „Promluv“, *Pokračování na str. 12*

Editorial

Mezi všemi ostatními světovými náboženstvími nenajdeme jiné, které by nám tak nepřijemně „šlapalo na paty“ jako islám. Mimoděk nás napadne obměna slov svatého Pavla: „Abychom se nevyvyšovali, dal nám Pán osten islámu, aby nás políčkoval.“ Je to náboženství, které vstoupilo před jedním a půl tisíciletím na scénu se zcela zjevným záměrem: vyzvat křesťanství k nesmiřitelnému souboji „kdo s koho“. Dlouhou dobu k tomu používalo především fyzické násilí, současně ovšem také nabídku náboženské „směsky“, která se mimo jiné napsadně „opičí“ po křesťanství, ale která praktikuje dodnes své obyčejné s vytrvalou kázní a důsledností. Naděje Západu, že se islám v evropském prostředí „zmodernizuje“, tak jako se zmodernizovala náboženská praxe většiny křesťanů, nemají žádnou vyhlídku. Naopak, liberalizace, která postihla křesťanství, posiluje jejich sebevědomí a důslednost. Ať už je rigorózní kázeň muslimů motivována čimkoliv, nastavuje křesťanům zrcadlo, ve kterém mohou vidět svůj obraz ve světle ne právě lichotivém.

Příklad muslima, řidiče autobusu, který v dobu danou islámskou tradicí přerušil jízdu, aby vykonal svou obřadní modlitbu (strana 11), můžeme pokládat za projev extrémismu, nebo dokonce za provokaci, ale nemůžeme popřít, že se jednalo především o důslednost v plnění náboženských povinností na naše poměry zcela nezvyklou. Je to také podnět k zamyšlení. Jednou z křesťansko-islámských paralel je každoroční „postní období“. Pro muslimy je to celý měsíc ramadán, který je v tomto náboženství měsícem opravdu výjimečným, kdy každý zdravý dospělý muslim se musí každý den od úsvitu až do západu slunce zdržovat jídla, pití, kouření, žvýkání a sexu. Postí se takto na památku zjevení, které údajně obdržel Mohamed. S podobným každodenním odříkáním by asi leckterý křesťan vůbec nebyl srozuměn a pokládal by takovou praxi v dnešní době za nemyslitelnou. Islámský ramadán budí každoročně celosvětovou pozornost. Křesťanský velký půst na sebe upozorní nejspíše svou karnevalovou předehrou, ale na jeho dalším průběhu není

zpřísnění kázně a odříkání nijak nápadné. Ačkoliv původně křesťanská postní praxe byla podobně přísná jako muslimská, změnila se od té doby postupnými ústupky takřka k nepoznání. Náš Pán nám sice říká, že se máme postit „v komůrce“, ale je otázka, jak to vypadá v praxi i v této „komůrce“.

Víme, že bez ohledu na to, co zůstává výslovně předepsáno, postní doba má být dobou intenzivního pokání a obrácení. Pokání a obrácení je základní výzva evangelia, kterou shodně hlásal Předchůdce Páně i sám Pán. Jan Křtitel pokání nejen hlásal, ale také důsledně praktikoval: nosil šat z velbloudí srsti a živil se kobyilkami a medem divokých včel. S přísnou askezí a pokáním se setkáváme v církevních dějinách v životě mnoha světců nikoliv jako s předepsanou praxí, ale jako s dobrovolnou kající přísností. A není to jen záležitost středověku nebo náboženského fanatismu. Že přísné pokání je stále pro nás náležitým úkolem, toho se dovolávají např. i poselství velkých mariánských zjevení poslední doby. Platí to v plné míře i o Lurdech. Ztělesněním této výzvy se stala sestra Marie Bernarda: muse-la rytmicky opakovat „pokání“, *Pokračování na str. 13*

Cesta víry a důvěry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*To je můj milovaný Syn,
toho poslouvejte!*

Slovo Boží tě zavádí nejprve do země kanaanéjské, kam po vítězství nad čtveřicí pohanských králů uvedl Hospodin svého služebníka Abrama. Vyslechni si pozorně jejich rozhovor, abys tak posilnil svou víru a důvěru. Bezdětnému patriarchovi slibuje Pán potomstvo tak četné jako moře hvězd, jež pokrývá hlubokou noční oblohu. *Ačkoliv už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů.*⁽¹⁾

Ty, kdo uvěří Pánu, přijmou jeho vůli, a tak mu dají svoji vůli zcela k dispozici, učiní nástrojem svých velkých plánů, které *proti vší naději*⁽²⁾ daleko překračují všechno, co bychom mohli očekávat podle svých lidských měřítek. Vždyť i ty patříš k zaslíbenému zástupu praotcova potomstva, které je tak četné jako hvězdy na nebi. I tebe vyvedl Pán z urské země hříchu a dal ti do majetku novou vlast, kde On sám je více než mlékem a medem, neboť tě sytí svým Tělem a Krví, aby mohl *zářit jako hvězda ve vesmíru*⁽³⁾ uprostřed pokolení špatného a zvráceného.

To ovšem není výsledek našeho úsilí, děje se tak jen díky Kristovu kříži, který podle Božího zaslíbení je silou i cestou k pravé vlasti. Tento Kříž *proti vší naději* nekončí v bolestné a potupné smrti, ale směřuje k vítězství a slávě. A to i přesto, že stále zůstává také *znaméním, kterému se odporuje*⁽⁴⁾. Upozorňuje tě na to apoštol, když se slzami v očích dozrává, že je *mnoho těch, kteří se chovají jako nepřátelé Kristova kříže*.

Z čeho plyne toto jejich nepřátelství? Plyne také z toho, že *všechna jejich snaha je obrácena jen na věci pozemské*. Mají za to, že se tak otevírají světu, ale ve skutečnosti se uzavřeli před tím nejpodstatnějším, totiž před Křížem. Neboť otevřít se světu tak, jak to chce Ježíš, znamená sobě i světu výrazně dosvědčovat, že zatím žijeme ve vyhnanství a k pravému domovu dojdeme jen skrze Kristův Kříž. Ale *nepřátelé Kristova kříže*, které máme mezi sebou, záměrně zakrývají tento Kříž před světem z falešných obav, aby snad Křížem nebyl svět pohoršen, a tak jej i sami ztrácejí ze zřetele. Nechtějí slyšet, že bez Kříže *čeká na konci záhuba*. Vytvořili si místo toho jiné nauky, které jim lichotí, a chlubí se jimi, jako by svým vlastním přičiněním zmoudřeli a prohlédli, ačkoliv by se měli stydět. Ty se však nechlub ničím ji-

ným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro tebe ukřižován svět a ty světu⁽⁵⁾.

Strach z Kříže je strach těla a tělesného smýšlení. Naše tělo však není určeno k hýčkáni a zbožňování, naše tělo je povoláno k vysoké důstojnosti zde na zemi a k oslavě a dokonalé blaženosti v nebi. Zde na zemi je chrámem Božího Ducha a v nebi je oslavou stvořitelské Otcovy lásky. Tuto skutečnost není možno přijmout bez hluboké víry a důvěry, o které tě tak výmluvně poučil již Abrahám. I dnes ti Pán znovu nabízí příležitost k posílení této naděje, když tě zve na horu Tábor, aby ses účastnil jeho modlitby. Budeš očitým svědkem, co se děje při každé opravdové modlitbě, třebaže je to lidským očím zatím zahalené: nebe se otevírá a celé tvé lidství se povznáší, aby v jasné záři Boží milosti rozmlouvalo s Otcem ve společenství svatých.

Ježíšovo tělo ti dnes svým oslňujícím jasně ukazuje, k jaké slávě je povoláno tělo spravedlivého. Až *On promění naše ubohé tělo*, bude jako *jeho tělo oslavené*. Ale všimni si, že právě v tu chvíli, která přivádí do vytržení, nerozmlouvá Pán s představiteli Zákona a Proroků jen o slávě, ale především o své bolestné cestě, která se má *naplnit v Jeruzalémě*. Pros Ducha síly, abys neupadal *do těžkého spánku*, kdykoliv slyšíš o cestě kříže. *To tvé tělo si tak hledá vytačky a okliky, ale samo přitom neví, co mluví*.

Kdykoliv tě zahalí oblak pochybnosti a malomyslnosti a zmocní se tě bázeň, vzbud' znovu svou víru a důvěru v Pána, jehož láska a moc jsou stále s tebou, i když jej právě nevidíš. *Nikdo, kdo v něho věří, nebude zklamán*.⁽⁶⁾ Právě proto ho Otec poslal k nám, aby se *ujal potomstva Abraháмова a vysvobodil ty, kdo strachem před smrtí jsou drženi v porobě*⁽⁷⁾. Syn člověka, který *sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí*⁽⁸⁾.

Nejistější záruku máš ve slovech samotného nebeského Otce. Dosvědčuje ti, že ten, koho máš následovat na jeho cestě kříže, je jeho *milovaný Syn*, který se *ponížil a byl poslušný až k smrti*⁽⁹⁾. Výzva, abys ho poslouchal, není tedy příkazem, nýbrž láskyplnou prosbou dobrotivého Otce, který ti přeje to nesmírné štěstí, *mít v sobě stejné smýšlení, jaké má Ježíš Kristus*⁽¹⁰⁾.

Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 4,18; ⁽²⁾ tamt.; ⁽³⁾ srov. Flp 2,15;

⁽⁴⁾ Lk 2,34; ⁽⁵⁾ srov. Gal 6,14 ⁽⁶⁾ Řím 10,11;

⁽⁷⁾ srov. Žid 2,16.15; ⁽⁸⁾ tamt. 18; ⁽⁹⁾ Flp 2,8;

⁽¹⁰⁾ tamt. 5; ⁽¹¹⁾ resp. žalm 27.

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,5–12.17–18

Bůh vyvedl Abrama ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abram Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého.

Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“

Abram řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“

Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě.“

Abram mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abram je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abram upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň.

Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17–4,1

Jedněte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské.

My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium – Lk 9,28b–36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhý však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho.

Pokračování na str. 15

Svatý František obrací heretiky (6)

PRVNÍ ÚSPĚCHY - POKRAČOVÁNÍ

Všechnu svou sílu a statečnost čerpal František z rozhovorů s Bohem před oltářem. Každý den chodil sloužit mši svatou do kaple svatého Štěpána v Marinu, vzdáleném půl hodiny chůze, ale někdy také chodil do zámku v Alligens, aby duchovně podpořil vojenskou posádku. Odtud pak chodil do farního kostela, který byl přímo pod tvrzí. Tam mival kázání, zpovídal a podával svatě přijímání. Jednoho dne jeden stařeček přijal ráno svatě přijímání a pocítil při tom tak velkou útěchu, že znovu poklekl a chtěl si tuto duchovní rozkoš zopakovat. Světec si toho všiml.

„Můj příteli, odstup, už jsi přijal svatě přijímání.“

„Ale otče, protože Bůh je skutečně v hostii, dej mi ho ještě jednou, je mi s ním tak dobře!“

Ale František trval na svém: „Přijď zitra a slibuji, že ti podám Pána Ježíše!“

Stařec skutečně přišel a měl to štěstí skutečně přijmout Pána.

Někdy bylo v kostele velmi málo lidí, ale světec na to nedbal a plnil své pastýřské povinnosti, jako by byl kostel plný. Jednoho dne přišlo jen sedm osob a kdosi mu řekl, že nestojí za to promlouvat k takové hrstce.

„Jsem povinen vyučovat své ovečky bez ohledu na to, zda je jich málo nebo mnoho. Kdyby toho mohla využít jen jedna z nich, stačilo by to, abych vystoupil na kazatelnu.“

Šel tedy a kázal na téma úcty k světcům a uctívání svatých relikvií a obrazů. Když vysvětloval důkladně církevní nauku o tomto tématu, jeden z přítomných, prokurátor Thonon, který se dosud věrně držel katolické víry, začal hořce plakat. František vykládal své téma klidně a objektivně a zdálo se mu, že by nikoho neměl vzrušit. Usoudil proto, že dotyčným je nevolno. Přerušil kázání a zeptal se ho, zda nepo-

třebuje pomoc, protože v tom případě by kázání přerušil.

„Důstojný otče, jen klidně mluvejte dále. Vaše slova jsou nejlepší lék na moji nemoc.“

Po skončení katecheze se vřhl Františkovi k nohám a hlasitě vyznal: „Důstojný otče, dnes jsi mě vzkřísil k novému životu. Blahoslavená hodina, kdy jsem zaslechl tvá slova. Ta rozhodla o mé věčnosti.“

Pak přede všemi vyznal, že měl v úmyslu následující čtvrtěk přestoupit na kalvínskou víru, protože jeden pastor ho přesvědčil, že úcta k svatým je rouhání. Když zvonilo na kázání, vešel do kostela, a protože tam kromě několika osob nikdo nebyl, řekl si v duchu: „Jestli ten kněz káže jen k Boží slávě, tak bude kázat. Jestliže to však dělá jen pro vlastní slávu, nebude chtít mluvit, a tak mě přesvědčí, že je šarlatán, kterému není možno věřit.“ Když však viděl Františka, jak promlouvá k hrstce, jako by to bylo to nejpočetnější auditorium, otevřelo mu to oči a odmítl jednání s pastory, hlasitě se přihlásil ke katolické víře a k římské církvi. Světec tuto událost pokládal nejednou za výzvu, aby nikdy neupouštěl od kázání kvůli malému počtu přítomných.

Když se sabaudský kníže dověděl o náboženském ruchu, který se začíná v Chablais vzrhat, chtěl podle své povahy tuto věc nějak podpořit a požádal barona d'Avully, aby se zeptal Františka, jak by mohl nejlépe podpořit misijní dílo. Světec odpověděl v do-

pise, který svědčí o jeho moudrosti v této záležitosti.

Především, protože náboženství není možno šířit a udržovat bez kněží, ale ve farnosti není domů ani bytů a prostředků na jejich vydržování, žádá knížete, aby vyznačil pro katolické kazatele prostředky, které se před válkou vyplácely protestantským pastorům. „Pokud nebudou pro kněze zajištěny důchody, lid neuvěří, že Vaše Vysokost má zájem na zdaru misii, a dílo ztroskotá pro nedostatek pracovníků pro šíření a udržování víry.“

Za druhé, nestačí vydržovat kněze jen v některých místech, ale je třeba je sdružovat v validněných centrech, aby zde pravidelně slavili bohoslužby a kázali, je třeba zvednout z troskek pobouřené kostely, náležitě je vyzdobit a vrátit jim okázalost důstojnou Božího kultu, obnovit varhany a podobnou výbavu, která by přitahovala lidi do chrámu.

Za třetí, protože v důsledku předsudků se mnoho lidí drží stranou od Církve, prosí knížete, aby promluvil k obyvatelům Chablais a mocí své autority a knížecí vlády i otcovské lásky vyzval všechny, aby si přišli vyslechnout důkazy o pravdivosti naší víry, od které byli jejich otcové násilím odtrženi, ale neodstoupili od ní z přesvědčení. Dále prosí knížete, aby vyslal do Thononu senátora, který by shromáždil generální radu občanů a seznámil je s touto věcí. Označil přitom za nejschopnějšího senátora Favreho.

Sv. František Saleský

Ujistil také knížete, že vkládá velkou naději do příkladu barona d'Avully, ale dodal, že existují ještě tři další prostředky, které jsou potřebné. Předně aby kníže zřídil oddíl pečoty nebo jízdy z mládeže provincie Chablais, aby tak zaměstnal mladé lidi, kteří trátí čas v požívačnosti, a aby je tak znovu zapojil do pořádku a poslušnosti skrze vojenskou kázeň. Tyto oddíly by chránily kraj od hrozících nájezdů heretiků, a pokud se mládež ve vojsku seznámí s katolickou vírou, bude ji po návratu šířit v rodinách a mezi lidem.

Dalším opatřením by bylo vydání ediktů, které by vylučovaly heretiky z vyšších úřadů. Uvolněná místa by pak mohli obsadit příkladní katolíci. Dále radí knížeti, aby v Thononu založil jezuitskou kolej, jejíž spásný vliv by se šířil v celém kraji. Dopis končí slovy: „Nezbývá mi nic než poděkovat Bohu z celého srdce, že poskytuje Vaší knížecí Moci tak krásnou možnost vzdát hold Božímu majestátu službou, pro kterou ho ustanovil knížetem a pánem národů. To všechno nese s sebou náklady, ale nejužitečnější jsou ty výdaje, které slouží ke spáse duší.“

Někoho možná překvapí, že František, člověk tak mírný, chce násilím odsunout zatvrzelé heretiky z veřejných úřadů. V té věci se však světec řídí jen obecně platnými zákony té doby, jaké uplatňovaly všechny křesťanské národy v Evropě, jak katolické, tak schizmatické, které neuznávaly heretiky za vhodné k výkonu veřejných funkcí.

7. února voda strhla most přes řeku Drance, po kterém Franti-

BIBLE - KNIHA SUPERLATIVŮ

Agentura Focus v Mnichově uveřejnila test se 40 otázkami, kterým může každý vyzkoušet své znalosti z Bible. Agentura pokládá Bibli za „knihu superlativů“. Je to nejprodávanější, nejjobsažnější a nejvíce překládaná kniha světa. Existuje 2 287 překladů. Ročně se vyrobí na světě 500–700 milionů exemplářů. K úplnému přečtení Bible od začátku až do konce je zapotřebí asi 50 hodin.

Kath-net

VÁŽENÍ ČTENÁŘI SVĚTLA,

ve Světle č. 48 z 29. listopadu 2009 jsme Vás informovali o stavu koupě domu v Olomouci na Dolním náměstí 24, který kupuje spolek Matice cyrilometodějská Olomouc od Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie v Olomouci.

Tehdy nám chybělo ještě 1,5 miliónu korun na poslední splátku sestrám. Tyto peníze se nám podařilo s pomocí Boží sehnat a koncem ledna 2010 jsme zaplatili poslední splátku. Dne 3. 2. 2010 byl podán návrh na vklad vlastnického práva poslední třetiny domu pro kupujícího do katastru nemovitostí. Jakmile bude povolen, stane se Matice cyrilometodějská – spolek – **vlastníkem celého domu** (bývalého kláštera i knihkupectví v přízemí, spolu s knihárnou a sklady).

V těchto dnech také **vyprší platnost veřejné sbírky na koupi domu**, povolené na jeden rok Krajským úřadem Olomouckého kraje, a **2. 3. 2010 bude zrušen účet této sbírky** číslo 43-4000660277/0100. Peníze, které na účet dojdou po jeho zrušení, budou vráceny odesílateli. Ihned po ukončení bude zasláno na Krajský úřad vyúčtování sbírky a po jeho schválení budete i Vy seznámeni v zákonné lhůtě s výsledky veřejné sbírky.

Pokud tedy v budoucnu budete chtít na činnost Matice cyrilometodějské finančně přispět, lze použít už jen **běžný účet** – jeho číslo Vám na požádání sdělíme.

Chtěli bychom touto cestou opět moc poděkovat za všechny Vaše dary a půjčky, bez kterých by se nám tak rychle nepodařilo dům zaplatit. Každé úterý je za naše dobrodince sloužena mše svatá. Několik miliónů půjček budeme ještě splácet mnoho let, ale s tím jsme počítali. Koupě takového domu není možná během jednoho roku bez zadlužení. Budeme i nadále vděční za půjčky s delší dobou splatnosti (třeba i dva roky) na podporu splácení dobíhajících půjček. Pán Bůh zaplať! Kontaktní telefon je 585 222 803 – paní Věra Mrtvá.

I nadále svěřujeme svou činnost a využití domu do rukou Božích a prosíme Pannu Marii a sv. Josefa, ať se za nás přimlouvají, abychom byli dobrým nástrojem v rukou Božích a aby Pán použil tohoto domu pro slávu Boží a blaho Církve.

šek přecházel ke mši do kaple u sv. Štěpána. Voda strhla jeden oblouk. Provizorní úzká dřevěná lávka mezi arkádami se pokryla ledem a přecházet po ní bylo životu nebezpečné. Ale taková překážka Františka neodradila. Marně mu doporučovali, aby na nějaký čas od mše u sv. Štěpána upustil. Význam, jaký přikládal Nejsvětější oběti, překonal všechny ohledy. Posouval se po prkně a pomáhal si rukama i nohama a po mši svatě se vracel s nezlomnou a pokornou odvahou, jakou může probudit jen láska silnější než smrt. Most byl brzy opraven, ale aby se do budoucna zabránilo podobným těžkostem, dal gubernátor opravit kapli otců bernardinů v Montjou nad jezerem u města Thonon. V této nové svatyni sloužil František mši, na které bylo patnáct či šestnáct katolíků, také se tam modlil breviář a meditoval dlouhou dobu před svatostánkem.

Bezmezná odvaha misionáře, jeho sladká mírnost, přístnost života a houževnatá práce vyvolávaly stále větší obdiv a sympatie ke katolicismu. Několik osob v městě se obrátilo a pět farností v okolí se domáhalo návratu kněží.

Velkopostní kázání, která František konal jak v Thononu, tak v okolních vesnicích, urychlila toto hnutí. Kdyby v Thononu a několika okolních místech byl postaven kostel, brzy by se většína obyvatel vrátila do Církve, napsal 19. března. Všechno ho povzbuzovalo k ještě odvážnějším krokům. Jednoho dne v den trhu vystoupil na náměstí na židli a promlouval dvě hodiny s takovou silou a důrazem, že zástupy zanechaly nákupů a poslouchaly jeho řeč. Po kázání říkali lidé: „Dej nám Bůh, abychom stáli na správné straně!“ František nikdy neopomenul vyzývat pastory k veřejné diskusi.

Pastorem v Thononu byl Ludvík Viret, člověk spíše prohnáný než vzdělaný, který měl dovednost klamat duše prostých

lidí. Místo aby odpověděl veřejně na výzvu, raději pomlouval misionáře soukromě i veřejně. Říkal lidem, aby se Františka vystříhali, protože je to sofista, který používá rétorické kličky. Lidé mu však řekli, proč tedy nevystoupí v diskusi, když se mu zdá, že má tak pevnou půdu pod nohama. „Pokud se nedokážete ubránit, přestaneme vám věřit!“

Pastora se ta slova dotkla, a proto svolal sjezd pastorů z Chablais a Vaud, aby spolu uvážili, co je třeba udělat, aby odradili „obránce papismu“. Vyzvou ho, aby se sám bránil proti všem pastorům. Byli však velmi překvapeni, když pastor, kterého za Františkem vyslali, přišel se zprávou, že misionář s rados-

tí přijímá jejich návrh a je třeba jen určit čas a místo pro disputaci. Přitlačení ke zdi uskutečnili několik porad, aby vybrali téma diskuse. Chtěli začít od vyznání víry, od zásad, čeho je třeba ke spáse, protože věděli, že protivník bude mířit právě k těmto otázkám, kterým se nelze vyhnout. Ale když začali své zásady formulovat, nemohli dojít ke shodě. V co věřili jedni, to druhí odmítali, takže toho nakonec museli sami zanechat. Ten zedár je znechutil a nejraději by se disputaci vyhnul, ale baron d'Avully, hlavní postava protestantismu, trval na tom, aby se disputace konala. Byl to velmi vzdělaný člověk, který studoval náboženství z heretických

pramenů a ve styku s pastory z Bernu a ze Ženevy se utvrdil ve svém postoji. Ale když uslyšel Františkova kázání, začalo jeho přesvědčení kolísat a byl by rád poznal pravdu z druhé strany, protože viděl, že pastoři nejsou schopni před Františkem obstát. Proto tím spíše trval na tom, aby dodrželi slovo. V daný den se sešlo celé město na stanovené místo disputace. František přišel přesně, ale pastoři nikde. Konečně po dlouhém čekání se ujal slova pastor Viret. Celé shromáždění čekalo na jeho slova. On však řekl, že je třeba čekat, protože takovou disputaci není možno zahájit bez svolení sabaudského knížete. Dav byl zklamán a František se mu otevřeně vysmál, že pastoři se chtějí z disputace vykrotit a uchylují se k výmluvám. On sám může takové osvědčení předložit. Odebral se k novému gubernátorovi de Ternier, který mu vystavil listinu s patričnou pečeti. Pastoři však začali vymýšlet jiné výmluvy a odklady a nakonec se tiše rozešli a přenechali na Viretovi, aby nějak vysvětlil jejich nepřítomnost. Nikdo z přítomných se však nedal nachytat na jejich vykrucování. Všichni pochopili, že pastoři se necítí dost silní k utkání se s představitelem římské církve. To utvrdilo katolíky ve víře a heretici se styděli za zbabělost svých vůdců. Vyvolalo to u nich skepsi a naklonilo je k přijetí pravé víry. Někteří se obrátili na Františka se žádostí o soukromý rozhovor o náboženských otázkách. Takové žádosti přijímal misionář s velkou radostí, protože takové rozhovory pokládal za mnohem účinnější než veřejné disputace. V disputacích se obě strany rozhorlí, a jestliže se podaří zahanbit heretika, jediným plodem je jeho hněv a zlost v srdci, a to ještě více ztěžuje obrácení. V soukromých rozhovorech nikdo neutrpí porážku, a proto jsou mnohem užitečnější.

(Pokračování)
Překlad -Iš-

Antonín Jan Fasani se narodil 6. srpna 1681 v Luceře (jihozápadní Itálie). Jeho rodiče žili velice skromně. Otec pracoval u statkáře jako nádeník. Rodina byla chudá na hmotné statky, ale bohatá na víru. Každý večer se společně modlila před obrazem Panny Marie Neposkvrněné. Antonín získal od své matky pevné kořeny mariánské úcty. Jako čtrnáctiletý byl přijat k františkánům a za rok složil řeholní sliby jako bratr František Antonín v klášteře Monte San Angelo. Měl živý, ohnivý temperament, který mírnil svou pokorou. Stal se mnichem, aby se stal dokonalým.

Od roku 1696 do roku 1709 studuje teologii. Studium zakončil v Assisi jako „maestro“ a je pak často nazýván „Padre Maestro“. Jeho úcta k Neposkvrněné Panně stále roste a on ve své pokoře nazývá sám sebe „hříšníkem Neposkvrněné“ – to má znamenat ubohý hříšník, který je odkázán na přímluvu Neposkvrněné.

V postě 1707 je nečekaně vyslán, aby kázal v Palazzo nedaleko Assisi. Jeho mladý věk, jeho sebejistota v teologických znalostech, zjevné plody askeze, ze které vyznačuje hluboký vnitřní život, vyvolávají u posluchačů velké nadšení a bohaté plody. Jeden svědek píše: „Kázal se zjevným nadšením způsobem, který vtiskoval do duší pravdu, kterou hlásal. ... Mluvil o Matce Boží s takovou úctou, něžností a s tváří tak zanícenou, že se zdálo, jako by mluvil tváří v tvář Marii.“

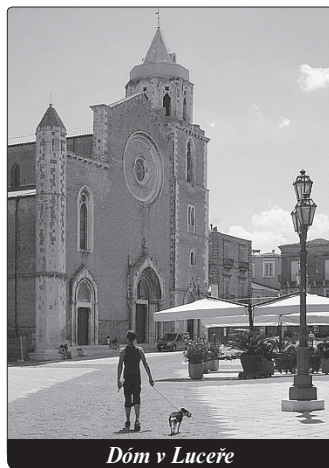
Největší zlo

Odešel do Lucery, kde zůstal do konce života, a kázal v celé oblasti Puglie. Jeho kázání založená na Božím slovu nedávala místo rétorickým okrasám, tak běžným v jeho době. Otec Fasani dával najevo hrůzu a nevýslovnou nelibost, když viděl, jak je Bůh urážen, a když mu někdo vyprávěl o hříšných skutcích. Tato hrůza z hříchu, kterou sdílel

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Svatý František Antonín Fasani OFM (1681–1742)

se všemi světci, není vůbec přehnaná. Svátý Ignác z Loyoly v *Duchovních cvičeních*, v Církvě tolik doporučovaných, vyzývá každého účastníka exercicií, aby si vyprošoval od Svaté Panny milost důvěrně poznat vlastní hříchy a pochopit jejich hrůzu. *Katechismus katolické církve* nás učí: „Z hlediska víry není horší zlo než hřích; nic nemá zhoubnější důsledky pro samotné hříšníky, pro Církev a pro celý svět (1488). Ve skutečnosti pro hříšníka důsledek smrtelného hříchu (hříchu, který se týká závažné věci s plným vědomím a souhlasem) znamená ztrátu posvěcující milosti. Jestliže v tomto stavu zemře, je zbaven věčného života.“ Svátý Pavel před tím varuje Korintany: *Vy nevíte, že nespravedlivým se nedostane podílu v Božím Království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači nebudou mít v Božím království účast.* (1 Kor 6,9–10) A těm, kdo zneužívají Boží dobroty, žijí v hříchu a ujišťují se o své spáse, svátý Pavel odpovídá: *Pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, trpělivosti a shovívavosti? Copak nevíš, že tě Boží dobrota chce tak přivést k pokání? Ale ty si ve své zatvřelosti*

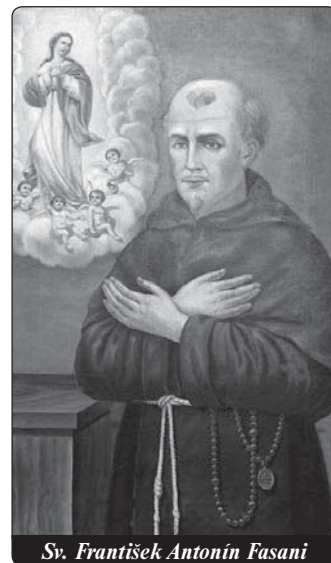
Dům v Luceře

a se svým nekajícím srdcem hromadíš tresty pro onen den hněvu, kdy se ukáže, jak spravedlivě soudí Bůh, který odplatí každému podle jeho skutků, věčným životem těm, kdo jsou v dobrém díle vytrvalí a usilují o to, aby došli slávy, cti a nesmrtelnosti, ale jeho prudký hněv dopadne na lidi sobecké a na ty, kdo jsou nevnímaví k pravdě, ale vnímají ke špatnosti. (Řim 2,4–8)

Z kazatelny František Antonín horlil proti hříchům a veřejným pohoršením. To vyvolávalo také podrážděné reakce a pomluvy, že je hysterický a hrubý, ale nakonec lidé přicházeli, aby se vyzpovídali. Každý den sedával několik hodin ve zpovědnici a přijímal všechny s velkou trpělivostí a s radostnou tváří. Jeho slova probouzela pocity lítosti a vůli k nápravě. Tato služba nakonec zabírala většinu jeho času. Měl vždy velkou radost, když se mu podařilo přivést k obrácení lidi špatných a pohoršlivých mravů, zatvřelé hříšníky.

Maria, útočiště hříšníků

Ve svém boji proti hříchům utíká se světec k Neposkvrněné Panně Marii. Zdůrazňuje, že jestliže je Boží Matka neposkvrněná, je ze své bytosti útočištěm hříšníků. Její čistota chce smazat naše hříchy a učinit nás čistými. Její zář oddaluje naše temnoty. Po hříchu Adama a Evy řekl Bůh hadovi (tj. ďáblu): *Nepřátelství položím mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím. Ona ti rozdrtí hlavu a ty budeš činit úklady její patě.* (Gn 3,15 [Vulgata]) Církevní Otcové viděli naplnění tohoto proroctví v Neposkvrněné Panně, nové Evě, která jedinečným způsobem následovala svého božského Syna, nového Ada-

Sv. František Antonín Fasani

ma, v jeho boji proti zlu. Hříšníkům, kteří se chtějí obrátit, opakuje P. Fasani neúnavně, že Maria, nepřítelkyně hříchu, je současně Matkou milosrdenství a Bránou nebe, protože nás zve, abychom se modlili, přistoupili ke svátosti pokání a k Eucharistii, naslouchali jejímu božskému Synu a následovali ho. Svátý Maxmilián Kolbe o dvě staletí později dospěje nakonec k tomu, že označí Neposkvrněnou za zosobnění Božího milosrdenství: nepřipojuje nic k Božímu milosrdenství, které vychází z Božského Srdce Ježíšova, ale ve shodě s vůlí Otce Ježíš chce, aby milosrdenství rozdělovala Maria svými rukama.

V Neposkvrněném Počítí vidí svátý František Antonín na prvním místě vznešenost milosti, která od prvního okamžiku vyzvedává Mariinu osobnost, dokonale posvěcenou vzhledem k jejímu poslání být Matkou Boží. Ukazuje přitom, jak veliký je kontrast mezi velikostí božského daru a hlubokou pokorou Panny Marie jakožto tvora. Všechna vznešenost pochází výlučně od Boha, není to něco, co získala lidská přirozenost. Ale P. Fasani zdůrazňuje, že i po tomto mimořádně omilostněném začátku se život Panny Marie vyznačuje ustavičným duchovním růstem v důsledku svobodné spolupráce Panny Marie s milostí Boží. Po svých kázáních rozdává

světec hojně, především dětem, obrázky Neposkvrněné Panny, na jejichž rubu je doporučena modlitba nebo duchovní rada. Plody této praxe byly velmi bohaté. Panna Maria vyprosila zázračná uzdravení, když se nemocní dotýkali těchto obrázků.

Vzor modlitby

Mariánská kázání otce Františka Antonína končila praktickou lekcí: křesťané mohou a mají napodobovat Marii, dokonale vzor věrnosti evangeliu, aby v její společnosti dosáhli důvěrné lásky s Ježíšem a zcela mu náleželi. Rád rozjímal o Panně Marii jako o vzoru modlitby. Život Neposkvrněné Panny byl ustavičný rozhovor s Bohem. Kdo by nás po Ježíši mohl lépe naučit modlitbě než ona? Světec říkal svým mnichům: „Studuje se Bůh, káže se o Bohu, diskutuje se o Bohu, ale duch zůstává chladný, bez zbožnosti: mnoho vědění a žádná modlitba.“ Ale co je to modlitba? Svátá Terezie z Avily říká: „Vnitřní modlitba podle mého názoru není nic jiného než intimní vztah přátelství, ve kterém se stýkáme tváří v tvář s Bohem, který nás miluje.“ Modlitba hledá *Lásku mé duše* (Pís 1,7).

Volba doby a také trvání modlitby závisí na rozhodnutí vůle. Nemodlíme se, když máme čas, ale děláme si čas pro Pána a s Pánem v pevném rozhodnutí.

Ochránce chudých

Otec František Antonín praktikuje ctnost chudoby tak, že spí na slavníku ve své úzké cele, spokojuje se s málem a nosí jen obnošený oděv. Pohled na chudáky ho zarmucuje a ve svých kázáních naléhá na bliženskou lásku vůči chudým. Sám žebráním opatřuje pro ně peníze a šaty. Jednou ho jeden polonahý žebrák prosil o oděv, aby se mohl zahalit. František mu dal svoje svrchní oblečení a vrátil se do kláštera jen v kutně.

Moudře vede „kreditní banku“, která má sídlo v klášteře

a která má za úkol bránit chudé proti vyděračským spekulacím. Díky této bance může každý den pozvat ke stolu ty nepotřebnější. V kraji zpustošeném válkou, ve kterém bohatí statkáři zatěžují rolníky velkými poplatky, připomíná František bohatým povinnost dělit se s chudými a poskytovat spravedlivou mzdu.

Pokora, která dělá zázraky

Ve snaze ochránit ctnost chudé dívky, která padla do oka jednomu měšťákovi, umístil dívku do sirotčince, kde se jí dostane zdarma zajištění a výchovy. Zmíněný občan se tím cítil dotčen a obžaloval ho až v Římě. František Antonín se musel dostavit k papeži. Když byl k němu uveden, beze slova padl k jeho nohám a objal je. Papež, který trpěl pakostnicí, pocítil v tom okamžiku, že jeho nemoc zcela ustoupila. Z toho poznal, že obžalovaný je nevinen. Také Františkova poslušnost konala zázraky. Jednoho dne během kázání vstoupil do kostela biskup a přede všemi mu poručil, aby umkl. František Antonín okamžitě poslechl. Po několika dnech se k němu dostavil biskupův sekretář. Prelát byl zachvácen náhlou nemocí a žádal Františka, aby přišel k jeho lůžku. „Je to zbytečné,“ odpověděl světec. „Už obdržel uzdravení od Neposkvrněné Panny.“

Apoštol Panny Marie Neposkvrněné zemřel na tělesnou vyčerpanost 29. listopadu 1742 na začátku novény k 8. prosinci. Při jeho svatořečení 16. dubna 1986 Jan Pavel II. řekl: „Svatý Fasani, neúnavný kazatel, nikdy neslevoval z požadavků evangelia z touhy zalíbit se lidem.“ Kéž nám pomáhá utíkat se stále k Tě, která uchráněna každé poskvrny, může i nás vysvobodit od každého zla.

Podle

<http://www.clairval.com/sample.it.php#2003>

Překlad -lš-

Blahoslavená Alexandrina da Costa: Nabízím se jako oběť

PŘÍSPĚVEK K ROKU KNĚŽÍ

Papež Benedikt XVI. ve své „Modlitbě za kněze“ uvádí tuto větu:

Bud' svou láskou nablízku kněžím, kteří tě následují po cestě utrpení, a přiveď svým milosrdenstvím na cestu obrácení ty, kteří se provinili.

Snad měl Svátý otec na mysli hříchy kněží v USA, Irsku a Německu. Následující text ukazuje, jak mohou být modlitba, oběť a pokání účinné.

Je to příklad ze života Alexandriny da Costa, která byla 25. dubna 2004 prohlášena blahoslavenou. Ukazuje působivě, jakou proměňující moc a viditelné působení má neviditelná oběť bezmocné nemocné dívky.

Bylo to v roce 1941. Alexandrina napsala svému duchovnímu vůdci P. Marianu Pinhovi, že ji Ježíš prosil: „Moje dcero, v Libanonu žije jeden kněz, který má blízko k tomu, aby byl na věky zavržen. Uráží mě strašným způsobem. Zavolej svého duchovního vůdce a požádej ho o dovolení, abych tě nechal zvláštním způsobem trpět za tuto duši.“

Když obdržela povolení, trpěla Alexandrina strašně. Cítila hrozný hříchy kněze, který nechtěl nic vědět o Bohu a byl připraven jít do věčného zatracení. Ubohá trpitelka zakusila sama na sobě pekelný stav, ve kterém

Bl. Alexandrina během extáze

se tento kněz nacházel, a prosila naléhavě: „Ne do pekla, ne. Nabízím se za něho jako oběť, jak dlouho chceš.“ Slyšela dokonce jméno a příjmení kněze.

P. Pinho chtěl přijít věci na kloub a dotázal se lisabonského kardinála, zda mu nějaký kněz nedělá právě velké starosti. Kardinál potvrdil otevřeně, že má skutečně velké starosti o jednoho kněze. Když ho jmenoval, jednalo se skutečně o stejné jméno, jaké řekl Ježíš Alexandrině.

Za několik měsíců vyprávěl Don Davide Novalis P. Pinhovi neobyčejný případ. Don Davide pořádal právě ve Fatimě exercicie, kterých se účastnil jeden muž, který byl nápadný svým vzorným chováním. Poslední večer exercicií dostal tento muž srdeční záchvat. Žádal kněze, aby se mohl vyzpovídat a přijmout svaté přijímání. Krátce nato zemřel dokonale smířen s Bohem. Ukázalo se, že to byl v civilu oděný kněz, za jehož obrácení tak těžce bojovala Alexandrina.

Podle Eucharistische Anbetung zur Heiligung der Priester und geistige Mutterschaft. Congregatio Pro Cleris. Vydavatel: Kirche in Not
Překlad -lš-

Bl. Alexandrina během extáze

Od politické kariéry k mateřství

Dr. Gabriela L. de Csáky-Pallavicini, mexická diplomatka, začíná ve Vídni nový život

Buenos Dias a la Merced de Dios (S Boží milostí dobrý den), tak se lidé zdraví v San Diego da la Unión, malém místě uprostřed Mexika. Zde se narodila Gabriela L. de Csáky-Pallavicini 21. května 1967 jako jediná sestra dvou bratrů ve vysoce postavené rodině. Až do dnešního dne se zde lidé znamenají křížem, když jdou po ulici a slyší zvonit zvony, a ohlédnou se směrem ke kostelu. Je to zvláště věřící kousek světa.

Velmi věřící, ale také přísný byl její otec, vypravuje černovlasá Gabriela s tmavými očima. „Ale jeho ocelové ruce jsou vždy v hedvábných rukavicích,“ dodává na uklidněnou. A co by rukavice nestačily neutralizovat, to zvládne láska matky. Rodiče se snaží vychovat ze svých dětí odpovědné lidi. „Všechno, co děláš, má své důsledky, a ty dopadnou na tebe,“ říká se doma. „Když konáš dobro, budeš sklízet dobré plody – a naopak. Ne sete odpovědnost za všechno, co konáte.“

Gabriela, která je nyní několikanásobnou matkou, to osvětluje na názorných příkladech. Pro její matku bylo důležité dát dceři co nejdříve na srozuměnou, že jí Bůh dal vzácnou perlu, která je určena jejímu budoucímu muži. „Rodiče nám vstúpili do srdce víru, jejíž ústřední rolí je děkovat za všechno dobré i smutné.“ Tato víra jí pomůže překonat dvě velké rány osudu.

„Měla jsem velmi dobrou přípravu na první svatě přijímání. Sestry, které nás vychovávaly, nám vysvětlily, že každý člověk má v srdci dobré jádro. V něm může vyrůst láska k Ježíši. Rodiče i tyto sestry nás učili, co to znamená přinášet oběti. Sestry nás vybízely, abychom přinášely malé oběti pro děti, které nemají co jíst. To je dobrá škola se-

bevládní. Také nám říkaly, že my děti jsme zrcadlem svých rodičů. Proto jsem byla hodná. Nikdo si nesměl myslet, že moji rodiče nejsou milí.“

Když jí bylo deset, důstojnická rodina se přestěhovala do Mexico-City. Tam po skončení školní docházky navštěvovala jezuitskou Univerzitu mezinárodních vztahů. Chtěla se totiž stát diplomatkou. Její dizertační práce se zabývala vztahy mezi Mexikem a Libanonem. Někteří předci z matčiny strany byli arabského původu. Po otci pochází rodina ze severního Španělska. Jak zajímavá směsice!

Po absolvování univerzity pracuje ve štábu prezidenta a dostává stipendium pro studium afrikanistiky a orientalistiky. Před doktorskou prací podniká sedmiměsíční cestu na Blízký východ. Zajímá se zvláště o vztahy monoteistických náboženství a soužití lidí různých vyznání ve východních zemích. Následuje sedm let práce v ministerstvu zahraničí. Spolupracovala na znovuotevření mexického vyslanectví v Libanonu.

Když organizovala kongres na téma práv postižených, narazila na internetových stránkách na jméno Tamás Csáky-Pallavicini, který na internetu psal o vedlejších účincích antikoncepčních prostředků na mozek a sociální chování žen (nyní pracuje tento lékař maďarského původu jako sekretář vatikánské Mezinárodní federace katolických lékařů). Prostřednictvím internetu se seznámili a dále udržovali kontakt. V mnoha otázkách byli stejného názoru, především pokud jde o ústřední význam víry, hodnot a morálky. Tři týdny po tomto seznámení letí lékař do Mexika a zůstane zde měsíc. Na svátek Neposkrvněného počítí se zasnoubí a den před odjezdem uzavírá Tamás s Gabrielou sňatek na úradě.

Když řekla své vedoucí, která by jí ráda vyslala jako kulturní ataše, že letí do Vídně uzavřít církevní sňatek a že tam chce zůstat, dostala tuto odpověď: „Najít dobrého muže je mnohem těžší než najít dobrý job, máš moje pozehnání.“

Tamás Csáky-Pallavicini

Svatba se koná ve Vídni v únoru 1999. „Šlo to rychle. Ale mně už bylo 31 a jemu 38. Zatím jsem byla ženou kariéry. Diplomatický svět byl sice velmi zajímavý, ale já jsem měla pocit, že to není úplné. To podstatné mi uniklo: manželství, děti, mít pocit, že jsem matkou. Bude-li Bůh chtít a dá nám děti, budu nejšťastnější ženou na světě.“

Opustila tedy rodinu, vlast i kariéru z lásky k manželovi. Začíná nový úsek života. „I když nyní nejsem ženou kariéry, ale ženou v domácnosti a matkou, zůstávají mi moje znalosti. Mnoho žen si myslí, že v domácnosti nejsou ničím. Pro mě je tomu naopak: žiji mateřskými pocity, ale využívám také profesionální znalosti. Ty budu moci jednou předat svým dětem.“ K tomu také má posloužit studium politických věd, které absolvuje ve Vídni, nakolik jí to rodina umožňuje.

A děti přicházejí v rychlém tempu – a všechny se jmenují Maria. Chlapci na konci jména a dívky na začátku. Jan Pavel Maria se narodil 2000, Juan Diego Maria 2001, María del Carmen Guadalupe 2002, Maria Eloísa 2004, Maria Gabriela 2005 a María del Lourdes 2006. Maria de la Esperanza (Maria Naděje) přichází na svět 2009 jako mrtvá.

Ale vraťme se k Juanu Diegovi, druhorozenému. Hned po propuštění z nemocnice spěchá matka do votivního chrámu v 9. obvodu, kde je obraz Panny Marie Guadalupské, aby ho představila Panně Marii. Její syn má jméno Juana Diega, kterému se Panna Maria zjevila v roce 1531, a je pokřtěn v La Villa de Guadalupe v Mexiku. Je pro

Dr. Gabriela L. de Csáky-Pallavicini

Víra naděje a láska

O víře mluvíme, po lásce toužíme.

Nesmíme zapomenout, že Bůh mezi víru a lásku umístil naději.

Naděje je světlo v temnotách.

Naděje je růst našich duší.

Naděje je hnací síla našich modliteb.

Naděje je lampa na domě otcovského domu.

Naděje je hůl pro naši cestu.

Doufat znamená důvěřovat

a důvěra je moc,

kteřá umí přinutit Boha.

Tak je Bůh přemožen skrze naději,
naději neotřesitelnou, pokornou, vytrvalou,
milující a věřící.

Matka Gabriela Betterichová

nás těžko pochopitelné, co se stalo právě s tímto dítětem. Ve věku 1 rok a čtyři měsíce utrpěl před očima matky a staršího bratra smrtelný úraz ve vadném výtahu. Byl pochován 12. prosince 2002 v den Panny Marie Guadalupské v Mexiku. Odpočívá nyní v kryptě své babičky, která zemřela devět měsíců nato, a to byla pro Gabriela druhá rána.

Jak je možné přežít tak zoufalou událost? „Umím si představit, že bez víry bych se z toho zbláznila. Bez víry by zbyla jen velká prázdnota. V zoufalství člověk snadno spáchá hloupost.“ Pevná víra, kterou přijala od rodičů, jí pomáhá v důvěře, že všechno je v rukou Božích. Její víra a úcta k Panně Marii se ještě více prohloubila. Tato víra pomáhá nejen jí, ale celé rodině, která na rok odchází z Vidně, místa neštěstí. Děti se jí staly tou nejlepší terapií. Starší bratr, svědek neštěstí, musí absolvovat zvláštní terapii. Trvá to několik let, stejně jako odsouzení odpovědného pracovníka.

Co ji po tomto neštěstí dále zraňuje, jsou názory některých současníků. Říkají jí, že je to nezodpovědné, mít více než dvě děti. Chtěli by jí připisat část viny. Smutně konstatuje: „Lidé zde nejsou zvyklí na rodiny s více dětmi jako v Mexiku. My jsme však od Boha obdrželi mnoho dětí. Po Diegově smrti ještě čtyři.“

Pro některé spoluobčany je to přímo skandál, když musí konstatovat, jak vesele si Gabriela vyjde na procházku se svými hezkými a šťastnými dětmi. Jako by je cizí štěstí uráželo, napadalo. Stále znovu musí vyslechnout něco přímo urážlivého. „Tito lidé asi vůbec neměli hezké dětství. Snad se mnozí podíleli na potratu nebo nemůžou mít děti. Snad nevědí, že ani můj život nebyl jen světlo a jas a že jsem se musela vyrovnat s mnoha bolestmi a starostmi.“

Šest let po smrti Juana Diega prožila Gabriela další těžkou zkoušku. Se smutkem v očích vypráví: „V pátém měsíci těhotenství zjistil ultrazvuk, že dítě má

těžkou srdeční vadu. Moje dosavadní těhotenství byla všechna bez komplikací. Vyšetření plodové vody, které není bez nebezpečí pro dítě, jsem odmítla. Byla jsem rozhodnuta přijmout dítě bez ohledu na všechna vyšetření.“

V nemocnici jí říkali, že dítě určitě těhotenství nepřežije. Že si může ušetřit čekání na jeho smrt. Gabriela odmítá se vši rozhodností: „Nepodniknu nic, abych ukončila život svého dítěte. Již jedno dítě jsem ztratila. Co bych za to dala, kdybych mu mohla pomoci!“

Lékaři ale naléhají na potrat. Navrhují tomografii, aby se diagnóza potvrdila jako přesvědčivý důvod k potratu. Ozvou se další

rádci: Při smrti dítěte může prý sama vykrvácet, a to je nezodpovědnost vůči pěti dětem. Jaký nátlak na ženu! Rozhodne se však s manželem, že podniknou všechno, aby dítěti umožnili přežít.

Gabriela musí proto pravidelně docházet do nemocnice k odčerpávání vody. Manžel se obává, aby dítě nezemřelo na následek těchto punkcí. Ukážou jí dokonce ultrazvukový snímek, že dítě je jako monstrum, aby ji pohnuli k potratu.

Psycholožka jí vysvětluje, přátelsky a mile, že podle zákona je přípustné dětem, které se narodí nemocné, podávat jen prostředky proti bolestem, ale nic jiného, až zemřou. Gabriela to pokládá

la za skandální nabídku, plánovat smrt dítěte.

To ovšem zcela odpovídá duchu dnešní doby: postižené děti nesmí přijít na svět. Papež Benedikt to v březnu 2006 vyjádřil jasně: „Volba pro život je volba pro Boha. Společnost, která zapomíná na Boha, která Boha vylučuje, protože chce mít život, upadá do kultury smrti.“ Protože chce člověk mít život, říká ne k životu dítěte, protože prý „mi odnímá část mého života“, říkáme ne k budoucnosti, abychom měli celou přítomnost, říkáme ne k vznikajícímu, trpícímu životu, který je vydán smrti. Právě to musí Gabriela prožívat při vyšetřeních na stanici, kde se především provádějí potraty na základě lékařské indikace. Později hovořila Gabriela s některými matkami: když jednou jedna plakala a vyprávěla, že její dítě je těžce nemocné, že nechce nemocné dítě, Gabriela jí odpověděla: „Ale vždyť je to přece dítě!“ Kolika ženám je dnes potrat zdvořile, ale přece jen vnucen! Kolik jich ví, co dělá?

Gabriela poznala v nemocnici také ženy, které podstoupily umělé oplodnění. Některé měly implantovány tři nebo čtyři děti. Jedna řekla: „Přijde doktor a řekne mi, jaká pohlaví to jsou. Mám se rozhodnout, kolik jich chci a jaké pohlaví.“ Jiná žena si chtěla podržet všechny čtyři, ale lékař jí řekl, že je to velké riziko. Není to zblázněný svět? Gabriela a její manžel však byli pevně rozhodnutí bojovat za život svého dítěte.

Gabriela vzpomíná: „Bylo mi jasné: jako malý člověk nemohu pro to udělat nic, mohu jen důvěřovat Bohu. Svěřila jsem dítě zcela do jeho rukou. To bylo moje rozhodnutí. V Mexiku existuje jedno přísloví: List se na stromě pohne, jen když Bůh chce. Pak jsem pocítila velký klid.“

„P. Bernhard Vosický naše dítě v lůně nouzově pokřtil.“ Když jsem se zeptala, co to znamená, Gabriela odpověděla: „Protože Maria je naše naděje pro život,

Děti Tamáse a Gabriely

zdraví a především pro život v nebi.“

Při každé kontrole se lékaři diví, že dítě ještě žije. Již to je zárak. Je plánován císařský řez jako v devátém měsíci. Den před plánovaným porodem však ultrazvuk potvrdil, že dítě právě zemřelo. Bylo to 4. srpna.

Lékařka odvedla otce do vedlejší místnosti se slovy: „Teď si můžeme dát koňak. Dosáhli jsme, co jsme chtěli. Už nemáme problémy a nemáme ani špatné svědomí.“ Otec byl těmito přátelskými, ale strašně cynickými slovy otřesen.

Normální porod byl uskutečněn až po dvou dnech. Bylo to pro matku velké utrpení. Napsala modlitbu s titulem „Dík za zrození pro věčný život“: Dík za to, že dcera obdržela křest a že její duše je u Boha a že si hraje se svým bratrem.

María de la Esperanza bylo krásné dítě. Byla opatřena křestní rouškou a ostatní děti se s ní přišly rozloučit. Tak prožily, že tato sestřička je členem rodiny a součástí života jich všech zde na zemi. „Ale to všechno závisí od víry v Boha, jinak zbývá jen zoufalství,“ konstatuje Gabriela.

Maria de la Esperanza měla pro nás všechny „své poslání“, říká pevným hlasem, a také pro naše přátele, pro lékaře a sestry, kteří nás doprovázeli. Sestry, se kterými se Gabriela v nemocnici seznámila, přicházely za ní často deprimované po potratu, aby si mohly pohovořit s matkou, která bojuje za život svého dítěte a přenechala Bohu, aby stanovil okamžik jeho smrti.

Tak mohla před lékaři a sestrami osvědčit, co je to mateřská láska, jak cenné je každé dítě bez ohledu na to, zda je postižené, nebo zdravé, a umožnit mu důstojnou smrt. Jeden lékař jí dokonce přišel blahopřát. Obdivoval její boj za dítě.

Co těmto manželům v jejich nouzi ještě pomohlo? Modlitba a spoluúčast přátel, kněží a reholních sester. „To nám dalo mnoho síly, abychom věc prosadili.“

Nyní chtějí Gabriela a její muž žít zcela pro svých 5 dětí a zajistit jim šťastný život. Jak důležití jsou rodiče pro děti, je možno poznat na tomto maďarsko-mexickém páru, jehož temperament se vzácně doplňuje: „Chceme jim předat dobré mravní hodnoty a silnou víru. Ta musí být hluboce zakořeněna dříve, než dosáhnou 12 let, protože v pubertě již nejsou tak otevřené pro názory rodičů. Všechno, co jim bylo dříve krásné, správné a cenné, to později v životě opět vydolují a znovu k tomu sáhnou, i když prožijí nějaké zlomy a jinak žijí a jednájí.“

Pro jejich budoucnost je důležité naučit se, jak Boha prosit a děkovat mu, a to také budou později v tísní dělat. Děti, které cítí mnoho opravdové rodičovské lásky, v tom se oba shodují, přijímají výchovu, která jim v životě mnoho pomůže.

Dr. Csáky uvádí srovnání: „Komu se přihodí úraz a neví nic o první pomoci, upadne snadno do paniky, neví, co má dělat, a udělá více chyb, než když je na nehodu připraven. Tak je to i s dětmi: Když jsou z domu formovány, posíleny a připraveny, mohou v těžkých situacích lépe reagovat. Člověk těžší z toho, čemu se naučil.“

A Gabriela dodává: „Musíme děti imunizovat proti lecčemu v dnešní společnosti a posílit jejich sebevědomí. Nesmí být fanaticové, ale musí se naučit trvat na své víře a bránit ji. Mají být nejen šťastní, ale také odpovědní lidé.“

Gabriela rány osudu, které spolu s rodinou prožila, nijak nepotlačila a trpí stále pro některé aspekty „kultury smrti“. Přesto jsem ji poznala jako rozhodnou a radostnou ženu, která spolu se svým mužem a s Boží pomocí vzdoruje bláznivým názorům dnešní společnosti:

„Naděje je víra v Boha. Důvěřujeme tomu, že jsme v Božích rukou,“ říká s úsměvem.

Z VISION 2000 - 1/2010
přeložil -lš-

Bible pod podlahou

Melita žila v Kazachstánu a chtěla se opět přestěhovat tam, kde původně žili křesťané pocházející z Německa. Je jí už přes 70 a opustila se svým těžce nemocným 80letým mužem Střední Asii, kam ji násilím přemístila sovětská moc po druhé světové válce. Tam také poznala svého muže, Rusa, který byl bezvěrec. To bylo už dávno. Nyní se Sovětský svaz rozpadl. Ona se narodila u Volhy, kam ještě císařovna Kateřina pozvala Němce, aby tato místa osídlili. Ale pak byli násilím vysídleni daleko na Východ. Po převratu 1991 se Kazaši chovali ke všem cizincům nepřátelsky. Rusové odcházeli do Ruska a Němci chtěli do Německa. Náš manželský pár odešel do Schönboru v Karpatech. Zde konečně opět našli kněze.

V Kazachstánu se mohli tito křesťané scházet k modlitbě jen tajně. Kněz nebyl daleko široko. Tajná policie dělala v domech prohlídky a slídila po všech náboženských znameních, před-

mětech a knihách, kancionálech a zvláště po Bibliích. Všechno pak okamžitě zničili. Melita však včas zpozorovala, že začínají prohlídky, a schovala svoji Bibli pod prkennou podlahu. Když byl vzduch opět čistý, věřící se sešli a velice litovali, že přišli o své Bible. Jak si nyní mají čist Boží slovo? Melita prozradila své tajemství své modlitební skupině. Rozhodli se k neobyčejnému postupu: Rozdělili Bibli na stránky, které si rozdali, a když se pak další neděli sešli, zase si stránky mezi sebou vyměnili. Snad žádná Bible nebyla tak intenzivně čtena jako tato.

Po příchodu do Schönboru požádal její muž o křest. To byla pro Melitu velká radost, o kterou se dlouhá léta modlila. Elia byl v jednom dnu pokřtěn, přijal svaté přijímání a svátost biřmování. Smířen s Bohem i s lidmi zemřel po několika dnech. Melita pak odešla do Moskvy ke své dceři a zde si vyřídila dokumenty k přesídlení do Německa.

Podle Leben 157/2010
Překlad -lš-

HOSTIE DO KAPSY

Manželka prezidentského kandidáta v Kostarice strčila při přijímání část hostie do kapsičky na košili svého manžela. Kněz okamžitě požádal o vrácení a hostii požil. Dotyčná vysvětlovala svůj počin tak, že „chtěla svému manželovi umožnit, aby nesl kousek Boha na svém srdci“. Biskup prohlásil, že v tomto případě šlo o neúctu, ale nejednalo se o svatokrádež.

HLAS MARGOT KÄSSMANNOVÉ

Předsedkyně Rady evangelických církví biskupka Kässmannová prohlásila, že od Benedikta XVI. neočekává na poli ekumeny vůbec nic. „Kdyby bylo na co čekat, už by se to ukázalo.“ Kässmannová také kritizovala veřejné představení smrti Jana Pavla II. Umírání je podle ní intimní proces a nepatří na veřejnost. Ona také nepozvala kamery k porodu svých dcer.

Kath-net

RUSKO

Ruská vláda chce vrátit pravoslavné církvi 12 000 objektů zkonfiskovaných bývalým komunistickým režimem. Patří mezi ně i Novoděvičí klášter v Moskvě. Dohodl se na tom ministerský předseda Putin s patriarchou Kyrillem 7. ledna. Mnohé budovy jsou ovšem ve velmi špatném stavu. (apic)

Pravý Ježíš fascinuje muslimy

Křesťanství a islám: po staletí trvající setkání a konfrontace dvou náboženství, dvou nabídek spásy s absolutním nárokem, který si žádá rozhodnutí: buď – anebo.

Islám je od prvopočátku sociopolitický, náboženský a vojenský projekt. To vyplývá jak z Koránu, tak ze suny, tradice o životě a slovech Mohameda, zcela jednoznačně. Proto také pro každého muslima náboženství, politika a kultura splývají.

Vystoupit z islámu je proto nemožné. Kdo přesto opustí islám, neopouští jen náboženství, ale staví se mimo islámské společenství na stranu jeho nepřátel. Je tedy zrádce. Proviňuje se velezradou a ztratil svůj život.

Od počátku své existence porážel islám jeden sousední národ za druhým a přisvojil si vše, co mohl.

Takové rychlé rozšíření islámu v počáteční době je v dějinách ojedinělé. Tento úspěch posiluje sebevědomí islámského společenství a platí pro muslimy dodnes jako empirický důkaz neporazitelnosti islámu a výraz Aláhovy vůle, aby se islám rozšířil po celé zemi.

Během 100 let pronikl islám přes Blízký východ, severní Afriku a Španělsko až do Francie. To všechno se týká křesťanských zemí na jejich úkor. Tuto expanzi zastavil teprve r. 732 Karel Martell u Tours a Poitiers. Ve stálých bojích se podařilo islám z Evropy vytlačit.

Křesťanství a islám nechťejí být jen výrazem soukromého náboženského přesvědčení nebo víry. Pokládají se za Bohem poslané, aby celému světu předaly určité pravdy. Náboženství – bohopoctu si může člověk zvolit, ale zjevení ne. To buď zjevením je, nebo není. Obě uvedená vyznání se odvolávají na zjevení a chtějí přinášet nabídku spásy, tzn. výzvu a pozvání, nabídku a příkaz od Boha lidem. Uvěřit, nebo odmítnout znamená nejen přijetí, nebo odmítnutí nábožen-

ského názoru, ale poslušnost, nebo neposlušnost vůči Bohu.

Tento radikální absolutní nárok obou náboženství je nutno brát zcela vážně. Mezi oběma vyznáními, oběma poselstvími neexistuje „jak – tak také“, nýbrž pouze „buď – anebo“.

Kromě toho islám se nepovažuje za nové náboženství, nýbrž za očištěné původní náboženství Adamovo. Proto v islámu také platí: Náboženství Alláha je islám.

Islám je se svými 1,3 miliardami příslušníků druhé největší náboženství světa. Islám vyznává více než pětina lidstva. Vzhledem k vysoké porodnosti a četným obrácením je nejrychleji rostoucím náboženstvím. Nikdo z těch, kdo přicházejí z islámu, nepoznal Ježíše. Muslimové nemají tušení, že Ježíš je jejich Vykupitel a Spasitel. Neznají ani jeho život, ani jeho poselství, znají ho pouze jako proroka Isu. Ale to není náš Ježíš

Kristus, Boží Syn. Je to islámský prorok.

To, co muslimové vědí o křesťanském učení a o Ježíši Kristu, pochází z následujících pramenů:

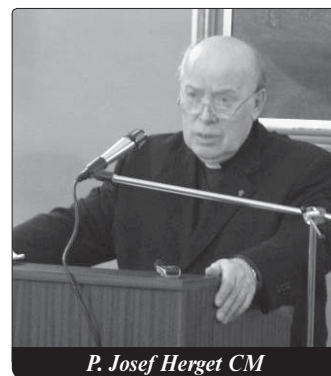
* z nauky Koránu vykládané islámskými učiteli na islámských školách a v mešitách;

* od vlastní rodiny nebo sousedů, z islámské společnosti a jejich médií;

* od samotných křesťanů.

Křesťané však žijí v muslimských zemích jako menšina ve velkém strachu. Neodvažují se hlásat muslimům něco proti jejich víře. Až dosud jsou především pokořování a pronásledování islámskými fundamentalistickými skupinami. Proto žijí ve vsí tichosti a vytvářejí si od okolí co největší možný odstup.

Jejich dveře a srdce jsou před muslimy převážně zavřené. Nechtějí se dostat do problémů, chtějí prostě žít v míru. Po všem tom, co křesťané na Blízkém vý-

P. Josef Hergert CM

chodě od muslimů zažili, není se jim co divit. A přece, správné to není.

Musíme proto konstatovat: žádný z vyjmenovaných pramenů neukazuje muslimům pravé křesťanství.

Když přijdou muslimové do křesťanské země, poznají pak křesťanství? Tady narážíme na velký problém: Pro muslima v jeho prostředí je všechno islám. Když přijde do Evropy, všechno, co se zde děje, je pro něho křesťanství. Nahotiny na plakátech, předmanželské a mimomanželské soužití mužů a žen, vyzývavé odívání žen je pro něho šokující, ale je to pro něho křesťanství.

Teprve když zažije křesťana, který chrání nenarozený život, který se těší z dětí a vysoce si cení rodiny, tedy když se chová jinak, než je to běžné, pak chce vědět něco více – o Ježíši Kristu. To jde ruku v ruce. Ano, zajímá se i o evangelium. A když je jednou začne číst – to je moje zkušenost – už ho nedá z ruky. Ježíš ho fascinuje. Chce o něm slyšet stále více a více. Když můžeme takovým lidem přiblížit víru křesťanů, je to něco nádherného. Mnoho muslimů jsou hledající lidé, už ve své vlasti o Něm něco slyšeli, a proto od tamtud odešli. Aby muslimové došli k pravé víře, musí potkávat lidi, kteří víru v Ježíše Krista skutečně žijí.

VISION 2000 – 1/2010

Překlad -Iš-

P. Josef Hergert je zakladatelem Institutu sv. Justina, který se věnuje evangelizaci muslimů.

PRONÁSLEDOVÁNÍ V TURKMENISTÁNU

Podle agentury „AsiaNews“ panuje v Turkmenistánu skutečné pronásledování křesťanů. Křesťané jsou násilím nuceni, aby se zrekli své víry. Muslimové za pomoci policie křesťany systematicky pronásledují. Muslimští občané vtrhli do domů křesťanů a zkonfiskovali Bible, které předali policii. Křesťané se nesmí shromažďovat ani modlit. Muslimové tvoří 90 % obyvatelstva.

(AsiaNews)

OBŘADNÍ MODLITBA

Řidič autobusu muslimského vyznání náhle zastavil autobus, vystoupil, rozvinul kobereček, zul boty a vykonal směrem k Mekce svou obřadní modlitbu. Pak nastoupil a pokračoval v jízdě. Cestujícím se nijak neomluvil. Dopravce prohlásil, že respektuje víru svých pracovníků, ti však mají své pobožnosti konat v přestávkách a nikoliv během jízdy.

ZAKÁZANÝ KONCERT

Francouzský biskup Jean-Marie Le Vert nepovolil ve své katedrále klavírní chopinovský koncert. Ve svém sdělení řekl, že Frédéric Chopin je sice velký skladatel, ale chrám je určen především k modlitbě a Boží chvále. Už loni odmítl ze stejných důvodů koncert Gershwinových skladeb.

Kath-net

SVATÝ ANTONÍN - pokračování ze str. 2

nazvané „Promluvy nedělní“ a „Promluvy o světcích“, určené kazatelům a vyučujícím teologie ve františkánském řádě. V nich komentuje texty Písma použité v liturgii a používá patristickou středověkou interpretaci podle čtverého smyslu, literárně historického, alegorického nebo christologického, obrazně morálního a eschatologického, který se orientuje na věčný život. Jsou to teologicko-homiletické texty, které obohacují živé kázání, ve kterém Antonín předkládá opravdový návod ke křesťanskému životu. Bohatství duchovní nauky je v Promluvách tak veliké, že ctihodný papež Pius XII. v roce 1946 prohlásil Antonína za učitele církve a dal mu titul „Doctor evangelicus“, protože z jeho spisů vyzáří svěžest a krása evangelia. Ještě dnes je můžeme číst s velkým duchovním užitekem.

Škola modlitby

Hovoří v nich o modlitbě jako o vztahu lásky, který nutí člověka, aby s Pánem sladce rozmlouval a vytvářel nevyslovnou radost, která líbezně zaplňuje duši při modlitbě. Antonín nám připomíná, že modlitba potřebuje atmosféru mlčení, která není totéž, co odstranění vnějšího hluku, nýbrž je to vnitřní zážitek, který směřuje k odstranění roztržitosti vyvolané starostmi duše. Podle učení tohoto význačného františkánského učitele modlitbu vymezují čtyři nevyhnutelné druhy jednání, které latinsky nazývá: *obsecratio, oratio, postulatio, gratiarum actio*. Můžeme je přeložit takto: otevření srdce Bohu v důvěře, láskyplný rozhovor s ním, představení našich potřeb, chvála a dikuvzdání.

V této nauce svatého Antonína o modlitbě nacházíme jeden ze specifických rysů františkánské teologie, jejímž je Antonín iniciátor, totiž role přiznaná bož-

ské lásce, která vstupuje do oblasti citů, vůle, srdce a která je také zdrojem, z něhož pramení duchovní poznání překračující všechno vědění.

Antonín také píše: „Láska je duše víry, která ji oživuje; bez lásky víra umírá“ (*Sermones Dominicales et Festivi II*, Messaggero, Padova 1979, s. 37).

Jen duše, která se modlí, může dělat pokroky v duchovním životě: a to je privilegovaný předmět kázání svatého Antonína. Zná dobře chyby lidské přirozenosti, sklon upadat do hříchu, proto vyzývá ustavičně k boji proti sklonům k závisti, pýše, nečistotě a naopak k praktikování ctnosti chudoby a velkodušnosti, pokory, poslušnosti, čistoty a nevinnosti. Na počátku XIII. století v souvislosti s renesancí měst a rozkvětem obchodu rostl počet osob necitelných k potřebám chudých. Z toho důvodu Antonín mnohokrát vyzýval věřící, aby mysleli na pravé bohatství, bohatství srdce, které tím, že nás činí dobrými a milosrdnými, shromažďuje poklady v nebi. „Ó bohatí,“ – tak vyzývá – „udělejte si přátele ...z chu-

dých, přijměte je do svých domovů: budou to oni, chudí, kteří vás přijmou do věčných příbytků, kde je krása míru, důvěra v jistotu a hojnost pokoje ve věčném nasycení“ (tam., s. 29).

Není snad tato nauka velice důležitá také dnes, když finanční krize a velké sociální nerovnosti ochuzují mnoho osob a vytvářejí podmínky bída? V encyklice *Caritas in veritate* připomínám: „Ekonomika totiž ke svému řádnému fungování potřebuje etiku; ne jakoukoli etiku, ale etiku přátelskou k lidské osobě“ (č. 45).

Františkánský kristocentrismus

Antonín ve Františkově škole staví vždy Krista do středu života a myšlení, jednání i kázání. To je další typický rys františkánské teologie: kristocentrismus. Spontánně kontempluje a vyzývá ke kontemplaci tajemství Pánova lidství, a zvláště onoho v Narození, které v něm probouzí city lásky a vděčnosti k Boží dobrotě.

Také vize Ukřižovaného ho inspiruje myšlenkami vděčnosti k Bohu a úcty k důstojnosti lidské osoby, takže všichni, věřící i nevěřící, mohou zde najít smysl, který obohacuje život. Anto-

Sv. Antonín Paduánský

nín píše: „Kristus, který je tvůj život, je pověšen před tebou, abys hleděl na kříž jako do zrcadla. Tam můžeš poznat, jak smrtelné byly tvé rány, které by žádná medicína nemohla uzdravit, jen ta z krve Božího Syna. Budeš-li se dobře dívat, můžeš si uvědomit, jak velká je tvá lidská důstojnost a tvoje cena, ... na žádném jiném místě si člověk nemůže lépe uvědomit, jak velkou má hodnotu, než když se vidí v zrcadle kříže“ (*Sermones Dominicales et Festivi III*, s. 213–214).

Draží přátelé, kéž se Antonín Paduánský věřícími tolik uctívaný přimlouvá za celou církev a především za ty, kteří se věnují kázání. Ti inspirování jeho příkladem kéž usilují, aby spojili solidní a zdravou nauku s upřímnou a horlivou zbožností. V tomto Roce kněží se modleme, aby kněží a jáhni plnili pečlivě tuto službu hlásání a aktualizace Božího slova věřícím, především skrze liturgické homilie. Kéž jsou účinným představením věčné Kristovy krásy, právě tak, jak to doporučuje Antonín: „Jestliže kážeš o Ježíši, on obměkčí tvrdá srdce, jestliže ho vyzýváš, on odráží trpká pokušení, když na něho myslíš, osvěcuje srdce; jestliže o něm čteš, on nasycí tvou mysl“ (*Sermones Dominicales et Festivi III*, s. 59).

Bollettino Vaticano
10. února 2010

Mezitimulky redakce Světla

BOJ ZA NEDELNÍ KLID

Evropský poslanec Martin Kastler zahájil internetovou kampaň za dodržování nedělního klidu. Portál má název: „Neděle patří mamince, tatínkovi a nám!“ (www.free-sunday.eu)

Evropská lisabonská smlouva umožňuje občanské iniciativy a ty je třeba využít pro ochranu nedělního svátečního klidu. Pod iniciativu je možno připojit svůj podpis. Měl by tak učinit každý, pro koho je důležitý nedělní klid a přímý demokratický vliv na veřejné věci. Kastler je otcem dvou dětí a pokládá neděle volnou od práce a nákupů za důležitý čas pro rodiče a děti. Iniciativa má velkou vyhlídku na úspěch. Již loni předložil Kastler v EU návrh rezoluce na toto téma. Tehdy získala souhlas 261 poslanců, což je méně než polovina.

Kath-net

RUSKO

Ruský pravoslavný patriarcha Kyrill I. je v mnoha otázkách stejného mínění jako papež Benedikt XVI. Stejný názor mají oba představitelé především v otázkách sekularizace a morálních hodnot. K možnému setkání s hlavou katolické církve se patriarcha nevyjádřil.

(rv)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pokání, pokání“, líbat zem na smír za hříšníky, umývat se blátem, pít kalnou vodu a jíst trávu. Štěstí a příjemnosti měla slíbené až na onom světě. Zázračná uzdravení, která zjevení provázela, byla nikoliv jejich hlavním smyslem, ale potvrzením, jak vážně to nebe myslí s tím nejpodstatnějším uzdravením – obrácením od hříchu k Bohu.

Naléhavost výzvy k pokání pochopíme, když si uvědomíme, že žádná tělesná bolest není tak strašnou nemocí, jakou je hřích, a to zvláště ten, který nás přestal bolet. Ačkoliv měla Bernadeta k zázračné Panně nejbližší, nevyužila její moci, aby se zbavila svých tíživých vrozených neduhů, ale postavila se na opačný pól jako ta, která dobrovolně a s láskou přijímá utrpení, aby tak napomáhala uzdravení světa z hříchu. Byla ve skutečnosti více omilostněná fyzickým i duchovním utrpením než zázračnými viděními. To, před čím lidé tak utíkají, je zvláštním znamením Božích vyvolených.

Za svou vyvolenou Alexandrinou da Costa přišel Pán Ježíš s prosbou, aby ke svému již tak velkému utrpení přijala dobrovolně ještě další jako pokání za odpadlého kněze. Bylo to utrpení, které hraničilo s peklím. Za jediného hříšníka! Pán ovšem nemá zalíbení v utrpení, ale v záchraně nesmrtných duší stvořených k jeho obrazu, který v sobě zhanobily. Nesmírná Boží ochota smilovat se a odpustit i největší hřích se opírá nejen o nekonečné zásluhy Vykupitele, ale také o ochotu dobrovolných nevinných obětí přijmout zástupné pokání tak, aby je opravdu pocítovaly. Jsou živé oběti, o kterých víme, ale jsou i ty, o kterých nevíme, o některých se dovídáme dodatečně. Až po smrti matky Terezy jsme se dověděli o jejím krutém celoživotním vnitřním duchovním utrpení, až po smrti se zjistilo, že Don Bosco nosil na svém tě-

le velmi bolestivý vřed, Pán Ježíš nám o své Matce prozradil, že jako Spoluvykupitelka od jeho nanebevstoupení až do své smrti prožívala ve své duši strašná pekelná muka⁽¹⁾. Sotva si umíme představit, co pro Církev vytrpěl Jan Pavel II. A to se ještě dovídáme, že spával na holé zemi nebo trávil noci na podlaže tváří k zemi v modlitbě před svatostánkem a bičoval své tělo. Takový návrat přímo až do středověku! Stigmatizované spoluvykupitelky, jejichž jediným pokrmem byla Eucharistie, není třeba vypočítávat. Nevinné dobrovolné oběti! Právě jejich nevinností je zhodnoceno jejich utrpení. Muka zatracených v pekle žádnou hodnotu nemají.

Výkupné utrpení se nám může zdát nepochopitelné, pokud nemáme dostatečnou představu o zlobě a následcích hříchu. Hřích není jen osobní urážkou Nejvyššího a Nejsvětějšího, hřích objektivně bourá a maří Boží řád. Hříšník nemá ani tušení, komu a čemu všemu svým zlým jednáním ubližuje. Každý hřích je jako nové hlasování, zda má na světě platit řád Boží, nebo řád ďáblův, a Nepřítel hříchy využívá jako poukaz, že je oprávněn jednat na světě podle svého, takže může na hříšníky před Božím trůnem ve dne v noci „žalovat“: „To ne já, lidé sami si mě vybírají místo tebe, abych dělal, co chci!“

Následky hříchu trvají i po jeho odpuštění. Jedním z nejhorších následků je existence pekla, které nestvořil Bůh, ani si nevymyslel jeho muka, je to plod hříchu a dílo ďábla. To všechno však vůbec nechápe, kdo ztratil spolu s pojmem ďábla i představu o hříchu. Hřích vybledl, staly se z něho jen poklesky a slabosti a psychologické problémy, ale s tím současně blednou i všechny ostatní závažné hodnoty: na jedné straně vědomí Boží velikosti, vznešenosti a svatosti, a s tím i naše úcta ke všemu, co je svaté, a na druhé straně se vytratilo vědomí a pře-

svědčení o naší hříšnosti, slabosti a nehodnosti a o naléhavé potřebě pokání. Namnoze se zcela vytratilo přesvědčení o reálné osobě původce všeho hříchu a zla, Satana. Filozof Leszek Kołakowski v Rozmluvách s ďáblem vkládá svému „hrdinovi“ do úst tato slova: „Pánové, oni přestali ve mne věřit, jistě, vím to. Víme to, a nechává mě to chladným.“

Když nevidíme nepřítele, necítíme potřebu bojovat. Z církve bojující se na mnoha částech světa, především tam, kde se zabydlel blahobyť, stává církev odpočívající, která si udělala pohodlí. Jako by ve jménu radostné zvěsti bylo úkolem křesťanů dát stranou všechno, co by nás mohlo znepokojovat a namáhat. Nepohodlné a náročné pojmy a požadavky, o nichž si myslíme, že bychom s nimi u lidí dnešního světa neuspěli, odsouváme i ze svého horizontu. To se pak týká i pokání. Jak se můžeme dočíst v internetové encyklopedii, „představa pokání je pro moderního člověka nejen nezvyklá, ale i těžko přijatelná. Postup »litosť – obrácení – odpuštění« se totiž nemůže stát obecným právním pravidlem a myšlenka, že obrácený hříšník je cennější než spravedlivý člověk, je v důsledku téměř anarchistická“.

Jestliže se však necítíme nehodnými hříšníky, nepřicházíme ani do chrámu jako celník, který sotva vstoupil, bil se pokorně v prsa a prosil: Bože, smiluj se nade mnou, neboť jsem člověk hříšný. První, s kým se v chrámě zdravíme, jsou sousedé a známí. S nimi jsme se přišli sejít. Tomu také odpovídá aranžmá našeho shromáždění. Postavili jsme si do středu pozornosti sami sebe. Vůbec necítíme potřebu, aby se kněz obrátil od nás a ve velesvatyni jménem nás všech prosil za náš hříšné Všemohoucího, aby se nad námi smiloval. Chceme ho mít před sebou a očekáváme, že si bude počínat především tak, aby se to líbilo nám, aby nás zaujal, abychom se mohli vrátit domů spokojeni s naším vzájemným setkáním. Počet těch, kteří

přicházejí, aby sebestiště natáhli ruku pro svatou hostii, na řadě míst zdaleka neodpovídá počtu těch, kteří pravidelně přiklekají ke zpovědnici.

Je třeba začít znovu mluvit o hříchu, je třeba podrobně rozebrat, co všechno se v současném způsobu života neshoduje s Božím zákonem, je třeba v jasné světlo poukázat na novodobé bludy, které Boží zákon zkreslují a deformují, je třeba zřetelně upozornit na současná pokušení, nebezpečí a nástrahy, kterých je třeba se varovat, protože nevarovat se příležitosti k hříchu se už samo sebou stává hříchem. Kdo si zvykne přimhuřovat oko nad zdánlivými maličkostmi, riskuje, že nakonec zcela ztratí všechnu rozlišovací schopnost a bude pokládat trámy za třísku. Mnoha lidem se to nebude líbit. Ale to není nic nového. Před 300 lety to se svědomím křesťanů nebylo ještě zdaleka tak zlé jako nyní, a když svatý František Antonín nazýval hřích pravým jménem, stihaly ho nelichotivé reakce posluchačů. Ale protože nepatřil ke kněžím, kteří myslí v prvé řadě na svou popularitu, ale k pastýřům, kterým leží na srdci záchrana duší, pokračoval ve svém horlení proti hříchu, až i nespokojenci pochopili, že jde o jejich dobro, a našli cestu k jeho zpovědnici.

Proč ve srovnání s muslimy tak hledáme ulehčení a pohodlí? Někdo může namítnout, že muslimové jednají ze strachu. Má však být jejich strach mocnější pobídkou než naše láska? Chceme se snad u Božího soudu vymlouvat: „Vzbudil jsi v nás, Pane, málo strachu?“ Dvě největší světová náboženství stojí proti sobě: náboženství lásky proti náboženství strachu. Nemáme snad za úkol silou lásky osvobodit ty, kteří strádají v zajetí strachu? Ale pokud láska křesťanů vychladne, hrozí nám naopak nebezpečí, že se sami ocitneme v područí strachu.

-š-

⁽¹⁾ Srov. Conchita Armida: *Duchovní deník matky rodiny*, MCM, Olomouc 2001, str. 186n.

Pondělí 1. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (564): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Nová Indie 6:55 GOODwillBOY IV. (4. díl) 7:35 Čteme z křesťanských periodik 7:45 Noční univerzita: Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 9:10 Přejeme si... 9:30 Roky už se toulám 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (79) 10:50 Cesta k andělům (24): Mikuláš a Martin Kroupovi 11:30 Hornolidečko - Prlov 11:40 Atlas Charity (16. díl): Bohumín (Charitní dům svatého Františka) 11:45 Myši na scéně (15) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Flauto colorato 13:05 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 13:25 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 15:00 Mezi obětavými rukama a srdcem 15:35 Kameny staré země 15:45 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) 16:00 H2Onews 16:10 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle 16:40 Krásy Čech a Moravy (16/23): Třeboň 17:00 NOEparáda (49. díl) [L] 17:25 Křížovky (3) - Sváťa Karásek 17:50 Děti 18:00 Hornolidečko - Střelná 18:10 Ze života farnosti 18:35 Myši na scéně (16) [P] 18:45 Křížovky (2) - Táňa Fischerová 19:10 Ekoauto (4. díl) - únor 19:25 Světlo pro Evropu (9. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Přírodní zákraky Evropy (9): Krásy evropského podzemí 20:55 Na koberečku (80) [P] 21:10 GOODwillBOY IV. (4. díl) 21:50 Frano z Malesie 22:20 Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek 23:00 Modlitby se zpěvy Taizé 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Flauto colorato 1:10 Evangelium 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 2. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 7:40 Kulatý stůl: Diecézních setkání mladých před Květnou nedělí 9:10 Přírodní zákraky Evropy (8): Nejkrásnější krajiny 10:00 Oči Malawi 10:20 Hornolidečko - Střelná 10:30 Cesty za poznáním: Národní park Etoša 11:15 Nová Indie 11:25 Čteme z křesťanských periodik 11:35 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) 11:45 Myši na scéně (16) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Planetshakers (1/2) 13:35 Octava dies (564): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Exit 316 (3. díl): Přátelství 14:20 Přírodní zákraky Evropy (9): Krásy evropského podzemí 15:10 Putování modrou planetou (14. díl): Galapágy peklo nebo ráj? [P] 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (24): Mikuláš a Martin Kroupovi 16:50 Ze života farnosti 17:10 Křížová cesta 17:35 Putování modrou planetou (13. díl): Ekvádor země pod Andami [P] 18:05 Hornolidečko - Střelná 18:15 Přejeme si... 18:35 Myši na scéně (16) 18:45 Noeland (13. díl) 19:15 Atlas Charity (16. díl): Bohumín (Charitní dům svatého Františka) 19:20 Krásy Čech a Moravy (16/23): Třeboň 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Po stopách Ježíše Krista (10) [P] 20:40 Zpravodajské Noeviny 20:50 První světová válka (11/11): Odveta [P] 21:20 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) 21:30 Mezi obětavými rukama a srdcem 22:05 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž 22:25 Bez hábitu (9): Komunita Blahoslavenství 23:15 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 23:35 Přejeme si... 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 3. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž 6:30 První světová válka (11/11):

Odveta 7:00 Křížovky (3) - Sváťa Karásek 7:25 Samotišské hody 7:45 Děti 7:55 Putování modrou planetou (14. díl): Galapágy peklo nebo ráj? 8:40 Exit 316 (3. díl): Přátelství 8:55 Krásy Čech a Moravy (16/23): Třeboň 9:15 Cesta k andělům (24): Mikuláš a Martin Kroupovi 10:00 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 13:30 Nová Indie 13:40 Bez hábitu (9): Komunita Blahoslavenství 14:30 Na koberečku (80) 14:45 NOEparáda (49. díl) 15:10 Po stopách Ježíše Krista (10) 15:45 Čteme z křesťanských periodik 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Hornolidečko - Střelná 16:20 Putování modrou planetou (13. díl): Ekvádor země pod Andami 17:00 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) [P] 17:50 Myši na scéně (17) [P] 18:00 Křížová cesta (Sydney08) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Ragazi di strada - Děti ulice [P] 20:30 Přejeme si... [P] 20:50 Atlas Charity (17. díl): Ostrava - Kunčičky (Charita sv. Alexandra - rekonstrukce) 20:55 Modlitba křížové cesty [P] 21:15 Brainwashing [P] 21:35 Cesty za poznáním: Borobudur 21:45 Mezi obětavými rukama a srdcem 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek 0:50 Poézia v obraze - Lubomír Rapoš 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 4. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) 7:05 Samotišské hody 7:25 Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek 8:05 Kulatý stůl: Diecézních setkání mladých před Květnou nedělí 9:35 Přejeme si... 10:00 Na koberečku (80) 10:15 Oči Malawi 10:35 Putování modrou planetou (13. díl): Ekvádor země pod Andami 11:10 Noeland (13. díl) 11:45 Myši na scéně (17) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado National Monument 12:35 Octava dies (564): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Ragazi di strada - Děti ulice 13:30 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) 14:20 NOEparáda (49. díl) 14:45 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 15:05 Přírodní zákraky Evropy (9): Krásy evropského podzemí 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Přejeme si... 16:30 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátel 16:55 Putování modrou planetou (14. díl): Galapágy peklo nebo ráj? 17:40 Atlas Charity (17. díl): Ostrava - Kunčičky (Charita sv. Alexandra - rekonstrukce) 17:45 Modlitba křížové cesty 18:05 Hornolidečko - Střelná 18:20 Křížová cesta v Píšti 18:35 Myši na scéně (17) [P] 18:45 GOODwillBOY IV. (4. díl) 19:25 Na koberečku (80) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (22. díl) [P] 21:05 Příroda a Natura 2000: Horské a podhorské oblasti 21:30 Hlubinami vesmíru s Janem Hovadem [P] 22:10 Zpravodajské Noeviny 22:25 Noční univerzita: Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 23:50 Nová Indie 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 První světová válka (11/11): Odveta 0:40 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 5. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) 7:05 Octava dies (564): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:35 Putování modrou planetou (14. díl): Galapágy peklo nebo ráj? 8:20 Flauto colorato 9:20 Děti 9:30 Ragazi di strada - Děti ulice 10:00 Bez hábitu (9): Komunita Blahoslavenství 10:50 Ekoauto (4. díl) - únor

11:05 Cesty za poznáním: Borobudur 11:15 Noeland (13. díl) 11:45 Myši na scéně (17) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Lake Manyara, The Giant Trees Alishan, NP Rocky Mountain 12:35 Světlo pro Evropu (9. díl) 13:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (22. díl) 14:00 CHKO České středohoří - Milešovka 14:20 Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Brainwashing 16:30 Křížová cesta (Sydney08) 18:25 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) 18:35 Myši na scéně (18) [P] 18:45 Křížová cesta v Píšti 18:50 Oči Malawi 19:10 Putování modrou planetou (13. díl): Ekvádor země pod Andami 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl - Ekvádor a Souostroví Galapágy: Putování modrou planetou [L] 21:35 Modlitba křížové cesty 21:55 Křížovky (3) - Sváťa Karásek 22:25 Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek 23:05 NOEparáda (49. díl) 23:30 Křížová cesta 0:00 H2Onews 0:10 První světová válka (11/11): Odveta 0:40 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 6. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 7:15 Čteme z křesťanských periodik 7:25 Po stopách Ježíše Krista (10) 8:00 Krásy Čech a Moravy (16/23): Třeboň 8:20 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátel 8:45 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 9:05 Noeland (13. díl) 9:35 Přejeme si... 10:00 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) 10:50 NOEparáda (49. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Arusha Park, Eze, Sousse 11:45 Myši na scéně (18) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Planetshakers (1/2) 13:35 Příroda a Natura 2000: Horské a podhorské oblasti 14:00 Zpravodajské Noeviny 14:10 Bez hábitu (9): Komunita Blahoslavenství 15:10 Exit 316 (4. díl): Konflikt 15:25 Hlubinami vesmíru s Janem Hovadem 16:00 H2Onews 16:10 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) 16:20 Ragazi di strada - Děti ulice 16:45 Modlitba křížové cesty 17:05 Křížová cesta v Píšti 17:15 Křížovky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 17:40 Brainwashing 18:00 Hornolidečko - Střelná 18:10 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle 18:35 Myši na scéně (18) 18:45 Po stopách Ježíše Krista (10) 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Kameny staré země 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (42): P. Jan Mach 20:45 Noční univerzita: Dar společenství - P. Petr Karas 21:40 Čteme z křesťanských periodik 21:55 Cesty za poznáním: Great Salt Lake 22:05 Nedělní čtení 22:30 Novoroční koncert JKO 2010 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

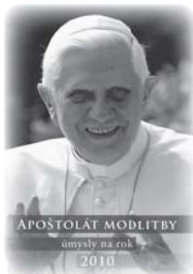
Neděle 7. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Dáma a její studenti 7:00 Po stopách Ježíše Krista (10) 7:35 Křížovky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 8:00 Exit 316 (4. díl): Konflikt 8:15 Evangelium 8:25 Příroda a Natura 2000: Horské a podhorské oblasti 8:50 Křížová cesta v Píšti 9:00 Mše svatá z farnosti sv. Jana od Kříže z Říma se Svatým otcem [L] 10:30 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (22. díl) 11:30 Cesty za poznáním: Borobudur 11:40 Hornolidečko - Leskovec 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Přejeme si... [P] 13:15 Křížová cesta (Sydney08) 15:10 Hlubinami vesmíru s Janem Hovadem 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (9. díl): Opičí svět [P] 16:35 NOEparáda (49. díl) 17:00 Noeland (14. díl) [P] 17:30 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) 18:20 Noční univerzita: Dar společenství - P. Petr Karas 19:15 Pro vita mundi (42): P. Jan Mach 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (565): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (25. díl) [P] 20:45 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega 22:05 Nedělní čtení 22:35 Kulatý stůl: Diecézních setkání mladých před Květnou nedělí 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s Janem Hovadem 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svátého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU NA BŘEZEN 2010

Všeobecný: Aby byla světová ekonomika řízena podle zásad spravedlnosti a poctivosti a s ohledem na skutečné potřeby lidí, zvláště nejhudších.

Misijní: Aby církve v Africe byly všude na celém kontinentu znamením a nástrojem usmíření a spravedlnosti.

Úmysl našich biskupů: Aby křesťané odolali pokušení konzumního stylu života a znovu objevili hodnotu postní kázně a střídavého způsobu života.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se ocitli v oblaku, padla na ně bázeň.

Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

VATIKÁNSKÝ ARCHIV

Technické přípravy k otevření archivu pontifikátu Pia XII. budou zakončeny pravděpodobně v roce 2014 nebo 2015. Oznamil to prefekt Vatikánského tajného archivu Sergio Pagano pro list *Il Messagero*. Církev má zájem na tom, aby tento archiv byl otevřen. Není nejmenšího důvodu obávat se něčeho, co je obsahem těchto dokumentů. Lze vyslovit naději, že této příležitosti využijí seriózní vědci. (apic)

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku **PhDr. Radomíra Malého KŘESŤANSKÝ, NEBO SEKULÁRNÍ STÁT?**, která se bude konat v úterý 2. března 2010 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 28. 2. - 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5-12.17-18
Ž 27(26),1.7-8a.8b-9abc.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
2. čt.: Flp 3,17-4,1
Ev.: Lk 9,28b-36
Slovo na den: *Výraz tváře.*

Pondělí 1. 3. - ferie

1. čt.: Dan 9,4b-10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36-38
Slovo na den: *Buďte milosrdní.*

Úterý 2. 3. - ferie

1. čt.: Iz 1,10.16-20
Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)
Ev.: Mt 23,1-12
Slovo na den: *Mluví, ale nejednají.*

Středa 3. 3. - ferie

1. čt.: Jer 18,18-20
Ž 31(30),5-6.14.15-16
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17-28
Slovo na den: *Nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.*

Čtvrtek 4. 3. - připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Jer 17,5-10
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19-31
Slovo na den: *Do Abrahámovy náručí.*

Pátek 5. 3. - ferie

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28
Ž 105(104),16-17.18-19.20-21
Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodin.*)
Ev.: Mt 21,33-43.45-46
Slovo na den: *Lis.*

Sobota 6. 3. - ferie

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20
Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1-3.11-32
Slovo na den: *Co je moje, je i tvoje.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ÚNORA - 6. BŘEZNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 28. 2.		PO 1. 3.		ÚT 2. 3.		ST 3. 3.		ČT 4. 3.		PÁ 5. 3.		SO 6. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 27. 2.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

OTÁZKY O DUŠI

Tomáš Akvinský • Z latiny přeložil, poznámkami a úvodem opatřil Tomáš Machula

Téma člověka a jeho vnitřní konstituce a vnitřního života patřilo v díle Tomáše Akvinského k jednomu z vysoce frekventovaných témat. Nejpodrobněji se mu věnuje v rozsáhlém spisu disputaci o duši. Otázky o duši se týkají především vztahu těla a duše, podobnosti člověka a andělů a možnosti poznání separované duše.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., A5, 392 stran, 330 Kč

DŮVĚRNĚ S JEŽÍŠEM

Gaston Courtois • Z francouzštiny přeložila Marie Holková

Krátké meditace, které mají ustálenou strukturu: Na úvod je několik textů z Pisma svatého. Následuje rozmluva, ve které jako by k nám v první osobě promlouval sám Ježíš. Vše ukončuje modlitba. V rozmluvách nás Ježíš ujišťuje o své lásce, povzbuzuje nás, dává nám rady, napomíná nás.

Karmelitánské nakladatelství • Třetí, upravené vydání, v KN první Brož., 115x180 mm, 160 stran, 149 Kč

POSTNÍ A VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Viliam Judák • Ze slovenštiny přeložila Alena Valentová

Velikonoce jsou těžištěm křesťanské víry. Tehdy Ježíš projevil největší možnou lásku, jaká na světě existuje – dal za nás svůj život. Při četbě úvah slovenského biskupa Mons. Judáka můžeme upevnit svou víru v Ježíšovo zmrtvýchvstání a znovu prožít jeho strastiplnou cestu, kterou nám získal věčnou spásu. Můžeme také načerpat sílu k přesvědčení, že jako nebylo nesmyslné utrpení Ježíšovo, tak nejsou beze smyslu ani naše strádání a bolesti.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 128 stran, 129 Kč*

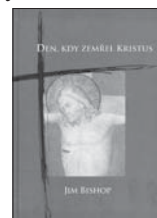

DEN, KDY ZEMŘEL KRISTUS

Jim Bishop • Z angličtiny přeložil Jan Čulík

Kniha pojednává o dni, kdy zemřel Ježíš Nazaretský (jde o pohled spíše žurnalisticko-historický než teologický). Začíná v šest hodin večer, což je začátek židovského dne, kdy Ježíš s deseti apoštoly prošel průsmekem mezi Olivovou horou a horou Pohoršení do Jeruzaléma k poslední večeři. Končí ve tři hodiny odpoledne následujícího dne, kdy byl Ježíš sňat z kříže.

*Karmelitánské nakladatelství
Vydání třetí, v KN první
Váz., A5, 358 stran, 299 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.